

EUROOPAN
KOMISSIO

Bryssel 9.12.2015
COM(2015) 635 final

2015/0288 (COD)

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI

**tietyistä tavaroiden verkkokauppaa ja muuta etämyyntiä koskeviin sopimukseen
liittyvistä seikoista**

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

{SWD(2015) 274}

{SWD(2015) 275}

PERUSTELUT

1. EHDOTUKSEN TAUSTA

Digitaalisten sisämarkkinoiden strategiassa¹, jonka komissio hyväksyi 6. toukokuuta 2015, mainitaan lainsäädäntöaloite, jolla yhdenmukaistetaan digitaalisen sisällön toimittamista ja tavaroiden verkkokauppaa koskevat säännöt. Tämä aloite sisältää 1) ehdotuksen tietyistä digitaalisen sisällön toimittamista koskeviin sopimukseen liittyvistä seikoista ja ii) ehdotuksen tietyistä tavaroiden verkkokauppaa² ja muuta etämyyntiä koskeviin sopimukseen liittyvistä seikoista.

Kuten vuotta 2015 koskevassa komission työohjelmassa todetaan, nämä ehdotukset perustuvat yhteistä eurooppalaista kauppalakia koskevasta asetusehdotuksesta käydyissä neuvotteluissa saatuihin kokemuksiin. Niissä on esimerkiksi luovuttu tavoitteesta saada aikaan kattavat säännöt sisältävä valinnainen järjestelmä. Sen sijaan ehdotuksilla luodaan kohdennettu, kokonaan yhdenmukaistettu sääntökokonaisuus. Ehdotuksissa on myös otettu huomioon useita tarkistuksia, jotka Euroopan parlamentti teki ensimmäisessä käsittelyssä yhteistä eurooppalaista kauppalakia koskevaan asetusehdotukseen. Näitä ovat muun muassa soveltamisalan rajoittaminen tavaroiden verkkokauppaan ja muuhun etämyyntiin ja toisaalta sen laajentaminen koskemaan tiettyä digitaalista sisältöä, joka toimitetaan muuta vastiketta kuin rahaa vastaan.

Nämä perustelut koskevat erityisesti ehdotusta tietyistä tavaroiden verkkokauppaa ja muuta etämyyntiä koskeviin sopimukseen liittyvistä seikoista. Ehdotuksen taustaa käsittelevä perustelujen osa liittyy kuitenkin molempiin ehdotuksiin, koska ne muodostavat yhdessä paketin, jolla on yhteiset tavoitteet.

• Ehdotuksen perustelut ja tavoitteet

Ehdotusten yleistavoitteena on edistää digitaalisten sisämarkkinoiden tarjoamia mahdollisuuksia nopeampaan talouskasvuun, mistä hyötyvät sekä kuluttajat että yritykset. Ehdotetuilla säännöillä poistetaan keskeiset sopimusoikeuteen liittyvät esteet, jotka vaikeuttavat rajat ylittävää kauppaa. Niillä vähennetään siten monimutkaisen oikeudellisen kehyksen yrityksille ja kuluttajille aiheuttamaa epävarmuutta ja yrityksille sopimusoikeuden monimuotoisuudesta aiheutuvia kustannuksia.

Niistä yrityksistä, jotka toimivat verkossa mutta eivät yli rajojen, 39 prosenttia mainitsee sopimusoikeuden kansalliset eroavuudet yhdeksi suurimmista rajat ylittävän kaupankäynnin esteistä.³ Tämä koskee erityisesti oikeussuojakeinoja siinä tapauksessa, että tuote on virheellinen. Tätä mieltä on 49 prosenttia verkossa toimivista EU:n vähittäiskauppiaista ja 67 prosenttia niistä kauppiaista, jotka jo tarjoavat tuotteitaan verkossa yli rajojen tai harkitsevat sitä.⁴ Sopimusoikeuden kansallisista eroavuuksista on aiheutunut vähittäiskauppiaille noin 4 miljardin euron kertaluonteiset kustannukset. Ne rasittavat erityisesti mikroyrityksiä sekä pieniä ja keskisuuria yrityksiä (pk-yritykset). Ehdotusten tavoitteena on luoda yritysystävällinen toimintaympäristö, jossa yritysten, etenkin pk-yritysten, on helpompi käydä kauppaa yli rajojen. Yrityksille olisi taattava oikeusvarmuus. Niitä olisi myös autettava välttymään tarpeettomilta kustannuksilta, jotka johtuvat kansallisten lainsäädäntöjen

¹ COM(2015) 192 final <http://ec.europa.eu/priorities/digital-single-market/>

² Näissä perusteluissa 'verkkokaupalla' tarkoitetaan 'verkossa tai muulla tavoin etämyyntinä tapahtuvaa kauppaa'.

³ Vähittäissektorin yritysten suhtautumista rajat ylittävään kauppaan ja kuluttajansuojaan kartoittava Flash Eurobarometri nro 396, "Retailers' attitudes towards cross-border trade and consumer protection", 2015.

⁴ Verkossa toimivia yrityksiä koskeva Flash Eurobarometer 413 "Companies engaged in online activities" (2015), jaottelu sektoreittain (vain kuluttajakauppa).

eroavuuksista silloin kun yritykset myyvät tavaroita ja digitaalista sisältöä kotimarkkinoidensa ulkopuolelle.

Internetiä yksityistarkoituksiin käyttäneistä kuluttajista vain 18 prosenttia teki verkko-ostoksia toisesta EU-maasta vuonna 2014. Sen sijaan kotimaassaan verkko-ostoksia teki 55 prosenttia tähän ryhmään kuuluvista kuluttajista.⁵ Kuluttajat ovat epävarmoja tehdessään ostoksia verkossa toisesta maasta. He uskovat olevansa paremmin suojattuja tehdessään verkko-ostoksia omassa maassaan kansallisen lainsäädäntönsä puitteissa. Yksi suurimmista epävarmuustekijöistä koskee kuluttajien keskeisiä sopimusoikeuksia. Toisistaan poikkeavat kansalliset järjestelmät estävät myös kuluttajaoikeuksien tehokkaan täytäntöönpanon valvonnan. Tämän seurauksena kuluttajat menettävät ostosmahdollisuuksia ja joutuvat tekemään hankintansa kapeammasta valikoimasta kalliimmalla hinnalla. Koska kuluttajat eivät luota ulkomaisiin verkkokauppoihin, he eivät myöskään pysty hyödyntämään jäsenvaltioiden välisiä hintaeroja ja saattavat sen vuoksi menettää hyviä tilaisuuksia.

Tavaroiden verkkokauppaan liittyvät toimenpiteet on toteutettava nopeasti. Toisaalta etämyyntiä koskevien sääntöjen yhdenmukaistamiseen saattaa liittyä riski siitä, että etämyyntiä koskevat säännöt poikkeavat perinteisessä kaupankäynnissä sovellettavista säännöistä. Koska tuotteita myydään yhä useammin eri jakelukanavia käyttäen (eli sekä suoraan tavallisissa kaupoissa, verkossa tai muulla tavoin etämyyntinä), komissio pyrkii välttämään tämän riskin ja varmistamaan, että kuluttajat ja elinkeinonharjoittajat voivat luottaa yhdenmukaiseen oikeudelliseen kehukseen, jota on helppo soveltaa kaikkialla EU:ssa.

Sen vuoksi komissio on tämän ehdotuksen yhteydessä käynnistänyt voimassa olevan EU:n kuluttajalainsäädännön perusteellisen tarkastelun, joka on osa sääntelyn toimivuutta ja tuloksellisuutta koskevaa ohjelmaa (Regulatory Fitness and Performance programme, REFIT). Kulutustavaroiden kaupasta ja niihin liittyvistä takuista annetun direktiivin soveltamisesta perinteiseen tavaroiden kauppaan on tehty toimivuustarkastus, jonka tulokset ovat saatavilla todennäköisesti vuoden 2016 jälkipuoliskolla. Vaikka nämä tiedot ja siten toimivuustarkastuksen lopputulos eivät tältä osin ole vielä käytettävissä, niiden perusteella tehtävät päätelmät voitaisiin ottaa huomioon lainsäätäjien käsitellessä tavaroiden verkkokauppaa ja muuta etämyyntiä koskevaa ehdotusta, jos päätelmät osoittavat, että komission olisi annettava aloite perinteisestä tavaroiden kaupasta.

- **Johdonmukaisuus suhteessa tällä politiikan alalla voimassa oleviin politiikkaa koskeviin säännöksiin**

Tämän ehdotuksen keskeiset aineelliset säännökset kattavat pakottavien kansallisten kuluttajasääntöjen tärkeimmät eroavuudet, jotka ovat jäljellä sen jälkeen kun jäsenvaltiot ovat panneet täytäntöön ne vähimmäistason yhdenmukaistamista koskevat säännöt, jotka on vahvistettu kulutustavaroiden kauppaan ja niihin liittyviä takuita koskevista tietyistä seikoista 25 päivänä toukokuuta 1999 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 1999/44/EY⁶. Nämä kansallisten sääntöjen tärkeimmät eroavuudet vaikuttavat elinkeinonharjoittajien päätöksiin siitä, ryhtyvätkö he myymään tavaroita toisiin jäsenvaltioihin, ja jos ryhtyvät, niin missä laajuudessa.

Ehdotus perustuu direktiivin 1999/44/EY sääntöihin. Siinä säädetään kuitenkin tavaroiden sopimuksenmukaisuuskriteerien täysimääräisestä yhdenmukaistamisesta, kuluttajien saatavilla olevien oikeussuojakeinojen hierarkiasta, todistustaakan kääntymistä koskevista määräajoista

⁵ Eurostat-kysely tieto- ja viestintäteknikan käytöstä kotitalouksissa ja yksityishenkilöiden toimesta: Eurostat survey on ICT usage in households and by individuals (2014).

⁶ EYVL L 171, 7.7.1999, s. 12.

ja lakisääteisistä takuista. Lisäksi ehdotetussa säädöksessä selvennetään eräitä direktiivin 1999/44/EY säännöksiä, jotka koskevat muun muassa kuluttajan oikeutta sopimuksen purkamiseen tai hinnanalennukseen siinä tapauksessa, että myyjä ei korjaa tai vaihda tavaraa kohtuullisessa ajassa. Direktiivistä 1999/44/EY poiketen kuluttajalla olisi oikeus purkaa sopimus myös vähäisen virheen perusteella. Niin ikään direktiivistä 1999/44/EY poiketen kuluttajat vapautettaisiin uuden ehdotuksen nojalla velvollisuudesta ilmoittaa tavarassa olevasta virheestä myyjälle tietyn ajan kuluessa sen havaitsemisesta. Tällainen vaatimus sisältyy nykyään moniin kansallisiin lainsäädäntöihin. Merkittävä muutos direktiiviin 1999/44/EY nähden on varmasti se, että todistustaakan kääntymistä koskeva määräaika pitenisi kahteen vuoteen. Samoin kuin direktiivissä 1999/44/EY, tässä ehdotetussa säädöksessä jätetään kansallisessa lainsäädännössä säänneltäväksi kuluttajan oikeus saada korvausta tällaisen virheen vuoksi aiheutuvista menetyksistä.

Ehdotus täydentää myös kuluttajan oikeuksista, neuvoston direktiivin 93/13/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/44/EY muuttamisesta sekä neuvoston direktiivin 85/577/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/7/EY kumoamisesta 25 päivänä lokakuuta 2011 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 2011/83/EU⁷, jolla on jo täysimääräisesti yhdenmukaistettu tietyt tavaroiden verkkokauppa ja muuta etämyyntiä koskevat säännöt (lähinnä ennen sopimuksentekoa sovellettava tiedonantovelvollisuus ja peruuttamisoikeus). Lisäksi ehdotuksella täydennetään sähköisestä kaupankäynnistä annettua direktiiviä eli tietoyhteiskunnan palveluja, erityisesti sähköistä kaupankäyntiä, sisämarkkinoilla koskevista tietyistä oikeudellisista näkökohdista 8 päivänä kesäkuuta 2000 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 2000/31/EY⁸, jolla muun muassa otetaan käyttöön sähköisesti tehtyjä sopimuksia koskevat yhdenmukaistetut säännöt.

Ehdotuksella toteutettava täysimääräinen yhdenmukaistaminen ei kata kohtuuttomia kuluttajaehdoja koskevia sääntöjä. Tämän vuoksi se ei vaikuta kuluttajasopimusten kohtuuttomista ehdoista 5 päivänä huhtikuuta 1993 annettuun neuvoston direktiiviin 93/13/ETY⁹.

Ehdotus on yhdenmukainen digitaalisilla sisämarkkinoilla sovellettavaa lakia ja tuomioistuinten toimivaltaa koskevien voimassa olevien EU:n sääntöjen kanssa.¹⁰ Tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 12 päivänä joulukuuta 2012 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 1215/2012¹¹ ja sopimusvelvoitteisiin sovellettavasta laista (Rooma I) 17 päivänä kesäkuuta 2008 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 593/2008¹² vahvistetaan tuomioistuinten toimivaltaa ja sovellettavaa lakia koskevat säännöt, joita sovelletaan myös digitaaliseen ympäristöön. Nämä säädökset on hyväksytty varsin hiljattain, ja niihin liittyvässä lainsäädäntöprosessissa on otettu tarkoin huomioon internetin vaikutukset. Tietyissä, erityisesti kuluttajasopimuksia koskevissa säännöissä otetaan huomioon myös internetissä tehtävät liiketoimet. Näiden sääntöjen

7 EUVL L 304, 22.11.2011, s. 64.

8 EYVL L 178, 17.7.2000, s. 1–6.

9 EYVL L 95, 21.4.1993, s. 29–34.

10 Yksityiskohtainen selvitys digitaalisilla sisämarkkinoilla sovellettavasta laista ja tuomioistuinten toimivallasta esitetään vaikutustenarviointia koskevassa komission yksiköiden valmisteluasiakirjan liitteessä 7, joka liittyy oheisasiakirjana näihin ehdotuksiin Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi tietyistä digitaalisen sisällön toimittamista koskeviin sopimuksiin liittyvistä seikoista ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi tietyistä tavaroiden verkkokauppa ja muuta etämyyntiä koskeviin sopimuksiin liittyvistä seikoista, SWD (2015) 275.

11 EYVL L 351, 31.7.2002, s. 1–32.

12 EUVL L 177, 4.7.2008, s. 6.

tarkoituksena on suojata kuluttajia muun muassa digitaalisilla sisämarkkinoilla takaamalla kuluttajille suoja, joka perustuu sellaisiin heidän kotimaansa säännöksiin, joista ei voida poiketa. Koska tämän tavaroiden verkkokauppaa ja muuta etämyyntiä koskevan ehdotuksen tarkoituksena on yhdenmukaistaa kuluttajansuojaa koskevat keskeiset pakottavat säännökset, elinkeinonharjoittajien ei tarvitse enää mukautua tällaisiin 28 erilaisen oikeusjärjestelmän erikoispiirteisiin. Sen lisäksi, että tässä ehdotuksessa esitetään uudet sopimussäännöt tavaroiden verkkokauppaa ja muuta etämyyntiä varten, voimassa olevat kansainvälistä yksityisoikeutta koskevat säännöt muodostavat Euroopan digitaalisilla markkinoilla käytävää kauppaa varten selkeän oikeudellisen kehyksen, jossa otetaan huomioon sekä kuluttajien että yritysten edut. Siksi tämä lainsäädäntöehdotus ei edellytä muutosten tekemistä voimassa olevaan kansainvälistä yksityisoikeutta koskevaan EU:n kehykseen, johon mm. asetus (EY) N:o 593/2008 (Rooma I) kuuluu.

Ehdotuksella täydennetään alakohtaista unionin lainsäädäntöä, kuten ekosuunnittelua¹³ ja energiamerkintöjä¹⁴ koskevia säädöksiä. Lisäksi se mahdollistaa tuotekohtaisten kestävyysvaatimusten, kuten kestävyttä koskevien tietojen antamista koskevien vaatimusten, käyttöönoton niihin liittyvillä täytäntöönpanosäädöksillä ja delegoiduilla säädöksillä.

- **Johdonmukaisuus suhteessa unionin muuhun politiikkaan**

Digitaalisten sisämarkkinoiden strategian tavoitteena on poistaa kokonaisvaltaisesti kaikki suurimmat esteet, jotka haittaavat rajat ylittävän verkkokaupan kehitystä digitaalisilla sisämarkkinoilla. Ehdotusta olisi tarkasteltava osana tällaista kokonaisvaltaista lähestymistapaa. Muut tähän liittyvät aloitteet koskevat muun muassa verkkoalustojen asemaa, eurooppalaista pilvipalvelua, arvonlisäveron aiheuttamia rasitteita ja pakettipalveluja. Lisäksi strategiaan kuuluu aloitteita, jotka koskevat täytäntöönpanon valvontaa / oikeussuojakeinoja eli verkkovälitteisen riidanratkaisuforumin käyttöönottoa¹⁵ ja kuluttajansuojalainsäädännön täytäntöönpanosta vastaavien kansallisten viranomaisten yhteistyöstä 27 päivänä lokakuuta 2004 annetun asetuksen (EY) N:o 2006/2004¹⁶ tarkistusta. Täysin yhdenmukaistetut sopimusoikeuden säännöt helpottavat myös kuluttajansuojaa koskevasta yhteistyöstä vastaavien viranomaisten¹⁷ vastuulla olevien koordinoitujen täytäntöönpanotoimien toteuttamista Euroopan unionissa.

2. OIKEUSPERUSTA SEKÄ TOISSIJAISSUUS- JA SUHTEELLISUUSPERIAATE

- **Oikeusperusta**

Ehdotuksen oikeusperusta on Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen, jäljempänä 'SEUT-sopimus', 114 artikla. Sen päätavoite on sisämarkkinoiden toteuttamis- ja toimintaedellytysten parantaminen.

¹³ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/125/EY, annettu 21 päivänä lokakuuta 2009, energiaan liittyvien tuotteiden ekologiselle suunnittelulle asetettavien vaatimusten puitteista (EUVL L 285, 31.10.2009, s. 10–35).

¹⁴ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2010/30/EU, annettu 19 päivänä toukokuuta 2010, energiaan liittyvien tuotteiden energian ja muiden voimavarojen kulutuksen osoittamisesta merkinnöin ja yhdenmukaisin tuotetiedoin (EUVL L 153, 18.6.2010, s. 1–12).

¹⁵ Perustettu asetuksella (EU) N:o 524/2013, annettu 21 päivänä toukokuuta 2013, kuluttajariitojen verkkovälitteisestä riidanratkaisusta sekä asetuksen (EY) N:o 2006/2004 ja direktiivin 2009/22/EY muuttamisesta, EUVL L 165, 18.6.2013, s. 1.

¹⁶ EUVL L 364, 9.12.2004, s. 1.

¹⁷ Tällä direktiivillä muutetaan kuluttajansuojaa koskevasta yhteistyöstä annettua asetusta lisäämällä asetuksen liitteeseen tätä direktiiviä koskeva viittaus.

Kansallisten kuluttajasopimussäännösten erot estävät nykyisellään elinkeinonharjoittajia myymästä tuotteitaan verkossa yli rajojen, koska niille aiheutuu sopimusoikeudesta johtuvia ylimääräisiä kustannuksia, kun sopimuksia on mukautettava eri jäsenvaltioiden pakottaviin kuluttajasopimussäännöksiin. Kuluttajat puolestaan ovat epävarmoja siitä, millaisia heidän keskeiset oikeutensa ovat ulkomailla tehtävien verkko-ostosten yhteydessä, ja pysyttelevät siksi mieluummin kotimarkkinoilla. Nämä ongelmat vaikuttavat suoraan sisämarkkinoiden toteutumiseen ja toimintaan ja rajoittavat kilpailua.

Se, että eri jäsenvaltioissa sovelletaan kuluttajien kanssa tehtäviin myyntisopimuksiin erilaisia pakottavia sääntöjä, johtuu ennen muuta kansallisista pakottavista säännöistä, jotka menevät pidemmälle kuin vähimmäistason yhdenmukaistamista koskevat EU:n direktiivit¹⁸¹⁹. Nämä erot koskevat useita keskeisiä seikkoja, ja niistä aiheutuu yrityksille lisäkustannuksia ja kuluttajille oikeudellista epävarmuutta.

Direktiivissä 1999/44/EY säädetään kuluttajien saatavilla olevien oikeussuojakeinojen hierarkiasta. Jos tavara on virheellistä, kuluttajalla on oikeus saada se sopimuksen mukaiseksi pyytämällä ensin sen korjaamista tai vaihtamista. Vasta seuraavassa vaiheessa kuluttaja voi vaatia sopimuksen purkamista tai hinnanalennusta. Tätä lähestymistapaa on noudattanut 20 jäsenvaltiota²⁰. Muissa jäsenvaltioissa on joko annettu kuluttajan vapaasti valita oikeussuojakeino, tai jos hierarkia on säilytetty, on säädetty myös muusta oikeussuojakeinosta, esimerkiksi oikeudesta kieltäytyä vastaanottamasta virheellistä tavaraa lyhyen määräajan kuluessa.

Direktiivin 1999/44/EY nojalla jäsenvaltiot voivat säätää, että voidakseen käyttää oikeuksiaan kuluttajan on ilmoitettava myyjälle virheestä kahden kuukauden kuluessa sen havaitsemisesta. Jos tällaista ilmoitusta ei tehdä, kuluttaja menettää oikeutensa oikeussuojakeinoihin. Kuluttajille ei ole asetettu tällaista velvoitetta 11 jäsenvaltiossa²¹. Virheestä ilmoittamisen määräaika on 12 jäsenvaltiossa²² kaksi kuukautta ja 5 jäsenvaltiossa²³ on asetettu jokin muu määräaika.

Direktiivin 1999/44/EY nojalla kuluttaja voi vaatia oikeussuojakeinon soveltamista eli virheen oikaisemista vain jos tavara oli virheellinen luovutushetkellä. Todistustaakka on ensimmäisen kuuden kuukauden aikana käänteinen, eli tänä aikana on myyjän tehtävä osoittaa, että tavara ei ollut virheellinen luovutushetkellä. Tällaista lähestymistapaa on noudatettu 25 jäsenvaltiossa, ja 3 jäsenvaltiossa²⁴ on hiljattain pidennetty määräaika, jonka jälkeen todistustaakka kääntyy.

18 Nämä tiedot perustuvat erityisesti ilmoituksiin, joita jäsenvaltiot ovat direktiivin 2011/83/EU 32 ja 33 artiklan nojalla toimittaneet komissiolle neuvoston direktiivin 93/13/ETY ja direktiivin 1999/44/EY saattamisesta osaksi kansallista lainsäädäntöä. Täydelliset ilmoitukset ovat saatavana osoitteessa http://ec.europa.eu/consumers/consumer_rights/rights-contracts/directive/notifications/index_en.htm

19 Valtaosa kansallisten kuluttajasääntöjen eroavuuksista johtuu siitä, että jäsenvaltiot ovat panneet vähimmäistason yhdenmukaistamista koskevat EU:n direktiivit täytäntöön eri tavoin. Lisäksi on kuitenkin olemassa eräitä kansallisia pakottavia kuluttajasopimussääntöjä, jotka eivät perustu EU:n kuluttajalainsäädännön täytäntöönpanoon. Esimerkkejä on saatavilla vaikutustenarviointia koskevassa komission yksiköiden valmisteluasiakirjassa, joka on liitetty oheisasiakirjana ehdotuksiin Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi tietyistä digitaalisen sisällön toimittamista koskeviin sopimuksiin liittyvistä seikoista ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi tietyistä tavaroiden verkkokauppaa ja muuta etämyyntiä koskeviin sopimuksiin liittyvistä seikoista, SWD(2015) 275, jaksot 1.2. ”Kuluttajasopimusten pakottavien sääntöjen tärkeimmät eroavuudet, jotka vaikuttavat rajat ylittävään tavarakauppaan”.

20 Alankomaat, Belgia, Bulgaria, Espanja, Italia, Itävalta, Latvia, Luxemburg, Malta, Puola, Ranska, Romania, Ruotsi, Saksa, Slovakia, Suomi, Tanska, Tšekki, Unkari ja Viro.

21 Bulgaria, Irlanti, Itävalta, Kreikka, Liettua, Luxemburg, Puola, Tšekki, Ranska, Saksa ja Yhdistynyt kuningaskunta.

22 Belgia, Espanja, Italia, Kroatia, Kypros, Latvia, Malta, Portugalit, Romania, Slovenia, Suomi ja Viro.

23 Virheestä on ilmoitettava Tanskassa ja Ruotsissa ”kohtuullisen ajan kuluessa”, Alankomaissa ”pian” ja Unkarissa ”välittömästi” (näissä maissa kahden kuukauden kuluessa tehty ilmoitus katsotaan tehdyksi määräajassa); Slovakiassa ilmoitus on tehtävä kuuden kuukauden kuluessa.

24 Portugalit, Puola ja Ranska.

Direktiivin 1999/44/EY nojalla myyjän voidaan katsoa olevan vähintään kahden vuoden ajan vastuussa virheestä, joka on olemassa tavaran luovutushetkellä. Tämä kahden vuoden määräaika on otettu käyttöön 23 jäsenvaltiossa. Määräaika on yhdessä jäsenvaltiossa²⁵ pidempi ja kahdessa muussa jäsenvaltiossa²⁶ rajoittamaton. Kahdessa muussa jäsenvaltiossa²⁷ lakisääteisen takuuajan kestoa ei ole määritelty erikseen, vaan kuluttajan oikeuksia rajoittaa vanhentumisaika (kansalliseen lainsäädäntöön perustuva määräaika, jonka kuluessa oikeuksiin voi vedota tuomioistuimessa).

Kaiken kaikkiaan ehdotettu säädös poistaisi ne perusoikeuksien toteutumisen esteet, jotka johtuvat tällaisista kuluttajasopimuksia koskevien pakottavien kansallisten säännösten eroavuuksista ja etenkin rajat ylittävien liiketoimien yrityksille aiheuttamista ylimääräisistä kustannuksista ja kuluttajien luottamuksen puutteesta oikeuksiinsa heidän tehdessään ostoksia toisessa EU:n jäsenvaltiossa. Kaikki nämä ongelmat vaikuttavat suoraan sisämarkkinoiden toteutumiseen ja toimintaan ja rajoittavat kilpailua.

Ehdotettu säädös takaisi kuluttajansuojan korkean tason, koska siihen sisältyvät täysin yhdenmukaistetut pakottavat säännöt säilyttäisivät voimassa olevaan EU:n kuluttajalainsäädäntöön perustuvan kuluttajansuojan tason ja monissa tapauksissa jopa parantaisivat sitä.

- **Toissijaisuus**

Ehdotus on Euroopan unionista tehdyn sopimuksen, jäljempänä 'SEU-sopimus', 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukainen.

Aloitteen tavoitteena on poistaa kuluttajasopimussäännöksistä johtuvat verkkokaupan esteet ja edistää todellisten digitaalisten sisämarkkinoiden toteutumista, mistä on hyötyä sekä yrityksille että kuluttajille. Tätä tavoitetta ei voida riittäväällä tavalla toteuttaa jäsenvaltioiden toimin. Direktiivin 1999/44/EY sisältyvät tavaran kauppaa koskevat säännöt edustavat vähimmäistason yhdenmukaistamista, minkä vuoksi ne on pantu eri jäsenvaltioissa täytäntöön eri tavoin. Tämä on aiheuttanut oikeudellista hajanaisuutta. Ongelma voidaan ratkaista ja siten edistää sisämarkkinoiden toteutumista vain unionin tasolla koordinoituilla toimenpiteillä, joiden avulla pyritään poistamaan nykyiset kansallisten lähestymistapojen eroavuudet toteuttamalla Euroopan unionin kuluttajalainsäädännön alalla täysimääräinen yhdenmukaistaminen.

Ehdotus perustuu eräiden kuluttajasopimuksiin sisältyvien keskeisten oikeuksien täysimääräiseen yhdenmukaistamiseen. Näin luodaan yksi yhtenäinen sääntökokonaisuus, joka takaa saman korkeatasoisen kuluttajansuojan kaikkialla Euroopan unionissa, niin että elinkeinonharjoittajat voivat käydä kauppaa kuluttajien kanssa kaikissa jäsenvaltioissa samojen sopimusehtojen mukaisesti. Tämä vähentäisi merkittävästi vaatimusten noudattamisesta aiheutuvia elinkeinonharjoittajien kustannuksia ja takaisi samalla korkeatasoisen kuluttajansuojan. Sen vuoksi unionin tasolla toteutetut toimet olisivat tuloksellisempia kuin kansallisen tason toimet.

Täysimääräinen yhdenmukaistaminen on jo osoittautunut onnistuneeksi ratkaisuksi EU:n kuluttajansuojalainsäädännön alalla. Esimerkiksi direktiivillä 2011/83/EU on otettu käyttöön kaikkia Euroopan unionin kuluttajia koskevat yhdenmukaistetut kuluttajaoikeudet, joita tulkitaan

25

Ruotsi.

26

Alankomaat ja Suomi.

27

Irlanti ja Yhdistynyt kuningaskunta.

ja joiden täytäntöönpanoa valvotaan yhdenmukaisella tavalla kaikissa jäsenvaltioissa. EU:n tason aloitteella voidaan turvata kuluttajaoikeuksien johdonmukainen kehittäminen ja samalla varmistaa, että kaikki EU:n kuluttajat voivat hyötyä samasta korkeatasoisesta kuluttajansuojasta. Tämä takaa oikeusvarmuuden yrityksille, jotka haluavat myydä tuotteitaan toisissa jäsenvaltioissa. Tällainen tulos on mahdollista saavuttaa vain EU:n tasolla toteutettavin toimin.

EU:n tason aloitteella voidaan myös turvata kuluttajaoikeuksien yhdenmukainen soveltaminen ja samalla varmistaa, että kaikki EU:n kuluttajat voivat hyötyä samasta korkeatasoisesta kuluttajansuojasta. Tämä takaa oikeusvarmuuden yrityksille, jotka haluavat myydä tuotteitaan toisissa jäsenvaltioissa. Tällainen aloite tarjoaa johdonmukaisen oikeusperustan täytäntöönpanon valvontaa koskeville koordinoituille toimille, koska ehdotettu asetusta sisällytetään kuluttajansuojalainsäädännön täytäntöönpanosta vastaavien kansallisten viranomaisten yhteistyöstä annetun asetuksen (EY) N:o 2006/2004 liitteeseen. Lisäksi ehdotetut täysin yhdenmukaistetut säännöt helpottavat huomattavasti täytäntöönpanon valvontaa. Näin voidaan lujittaa EU:n lainsäädännön täytäntöönpanon valvontaa EU:n kuluttajien etujen mukaisesti. Tällainen tulos on mahdollista saavuttaa vain EU:n tasolla toteutettavin toimin.

- **Oikeasuhteisuus**

Ehdotus on SEU-sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukainen, koska siinä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.

Ehdotetulla säädöksellä ei ole tarkoitus yhdenmukaistaa tavaroiden verkkokauppaa ja muuta etämyyntiä koskevia sopimuksia kaikilta osin. Sen sijaan siinä keskitytään yhdenmukaistamaan EU:n tasolla vain tietyt kuluttajan oikeuksia koskevat pakottavat säännöt, jotka ovat olennaisia rajat ylittävän verkkokaupan kannalta. Sidosryhmät ovat todenneet näiden seikkojen muodostavan kaupan esteitä, minkä vuoksi tilanne on korjattava, jotta voidaan parantaa kuluttajien luottamusta tehdä etämyyntiin perustuvia hankintoja ulkomailta. Se, että sääntelytavaksi on valittu direktiivi eikä asetusta, vähentää huomattavasti ehdotetun säädöksen vaikutusta kansalliseen lainsäädäntöön (ks. jäljempänä ”Sääntelytavan valinta”).

- **Sääntelytavan valinta**

Komissio esittää kaksi direktiiviehdotusta, jotka koskevat täysimääräistä yhdenmukaistamista: direktiivi tietyistä digitaalisen sisällön toimittamista koskeviin sopimukseen liittyvistä seikoista ja direktiivi tietyistä tavaroiden verkkokauppaa ja muuta etämyyntiä koskeviin sopimukseen liittyvistä seikoista.

Koska sääntelytavaksi on valittu direktiivi, jäsenvaltiot voivat itse valita keinot, joilla ne saattavat direktiivin säännökset osaksi kansallista lainsäädäntöään. Jos asiasta haluttaisiin säätää asetuksella, olisi laadittava paljon yksityiskohtaisempi ja kattavampi säädös kuin direktiivi, koska asetusta on voitava soveltaa sellaisenaan. Se vaikuttaisi kansallisiin lainsäädäntöihin huomattavasti enemmän.

Täysimääräisen yhdenmukaistamisen tuloksena saadaan käyttöön yksinkertaiset ja modernit säännöt, joiden avulla voidaan poistaa sopimusoikeudesta aiheutuvat esteet ja luoda yrityksille tasavertaiset toimintaedellytykset ja samalla varmistaa korkeatasoinen kuluttajansuoja kaikkialla EU:ssa.

Ei-sitova väline, kuten valinnainen mallisopimus, ei toteuttaisi sisämarkkinoiden toteutumisen ja toiminnan parantamista koskevaa tavoitetta. Elinkeinoharjoittajien olisi silti noudatettava erilaisia kuluttajan asuinmaan mukaan määräytyviä pakottavia kansallisia sääntöjä, jos niissä säädettäisiin mallisopimusta paremmasta kuluttajansuojasta, ja tästä aiheutuisi sopimusoikeuteen liittyviä lisäkustannuksia.

3. JÄLKIARVIOINTIEN, SIDOSRYHMÄKUULEMISTEN JA VAIKUTUSTENARVIOINTIEN TULOKSET

- **Sidosryhmien kuuleminen**

Kuulemisprosessi

Sidosryhmien laaja osallistuminen on pyritty varmistamaan koko toimintapoliittisen syklin ajan laajan kuulemisstrategian avulla. Strategian pohjalta on toteutettu sekä julkisia että kohdennettuja kuulemisia. Komissio on kerännyt aiheesta näkemyksiä laajalti ja tasapuolisesti pyytämällä kommentteja kaikilta sidosryhmiltä (yritykset, kuluttajat, kansalliset viranomaiset, lakiasiantuntijat ja tutkijat).²⁸

- Julkinen kuuleminen: Verkossa toteutettuun 12 viikkoa kestäneeseen avoimeen kuulemiseen saatiin 189 vastausta kaikilta sidosryhmiltä eri puolilta EU:ta.

- Kohdennetut kuulemiset: Sidosryhmien kuulemisryhmään kuului 22 organisaatiota, jotka edustivat eri etunäkökohtia. Ryhmä kokoontui seitsemän kertaa.

Lisäksi yrityksissä tehtiin kesä–elokuussa 2015 perusteellisia haastatteluja. Niiden avulla kerättiin tietoja sopimusoikeuteen liittyvistä kustannuksista, joita yrityksille aiheutuu niiden käydessä kauppaa ulkomaille.

Vuonna 2015 tehtiin lisäksi digitaalisten sisämarkkinoiden strategian puitteissa kaksi selvitystä, joista toinen olisi suunnattu kuluttajille²⁹ ja toinen yrityksille³⁰. Niiden avulla kerättiin tietoja digitaalisten sisämarkkinoiden suurimmista rajat ylittävän kaupan esteistä.

Jäsenvaltioiden kuuleminen: jäsenvaltioiden kanssa järjestettiin kolme päivän mittaista työpajaa kesä–lokakuussa 2015. Hankkeeseen liittyvistä kysymyksistä keskusteltiin myös kansallisten valvontaviranomaisten kanssa kuluttajansuojaa koskevaa yhteistyötä käsittelevässä komiteassa (huhtikuussa 2015) ja kuluttajapolitiikasta vastaavien kansallisten viranomaisten kanssa kuluttajapolitiikkaa käsittelevän verkoston kokouksessa (toukokuussa 2015).

Yhteenvedo tuloksista

Valtaosa kuulemiseen vastanneista kuluttajista on sitä mieltä, että yhdenmukaistaminen voi edistää rajat ylittävää verkkokauppaa. Täysimääräistä yhdenmukaistamista kannatetaan kuitenkin vain jos se ei heikennä kuluttajansuojan tasoa jäsenvaltioissa. Kuluttajat varoittavat myös riskeistä, joita liittyisi erilaisten järjestelmien luomiseen eri myyntikanaville. Kuluttajajärjestöt vastustavat voimakkaasti myyjän lain soveltamista riippumatta siitä, missä muodossa se tapahtuisi. Ne eivät myöskään kannata yritysten kesken tehtävien sopimusten sisällyttämistä tämän ehdotuksen soveltamisalaan, koska tällaiset sopimukset poikkeavat

28

Lisätietoa kuulemisista on osoitteessa http://ec.europa.eu/justice/newsroom/contract/opinion/index_en.htm

29

GfK:n toteuttama selvitys Euroopan komission toimeksiannon perusteella: Consumer survey identifying the main cross-border obstacles to the Digital Single Market and where they matter most, 2015.

30

Flash Eurobarometri nro 413 "Companies engaged in online activities" (2015) http://ec.europa.eu/public_opinion/flash/fl_413_en.pdf.

merkittävästi yritysten ja kuluttajien välisistä sopimuksista. Tämän lisäksi tästä voisi aiheutua ristiriitaisuutta jo voimassa olevan lainsäädännön kanssa. Valtaosa yrityksistä kannattaa yritysten ja kuluttajien välistä tavarakauppaa koskeviin sopimuksiin liittyvien sääntöjen yhdenmukaistamista EU:n tasolla. Eräät elinkeinoelämän järjestöt suhtautuvat kuitenkin epäilevästi siihen, onko yleensä tarpeen toteuttaa mitään toimenpiteitä. Jos EU:n tasolla joka tapauksessa tehdään jotakin, niiden mielestä olisi parempi soveltaa myyjän lakia ja mukauttaa asetusta (EY) N:o 593/2008 (Rooma I). Elinkeinoelämän järjestöt katsovat, että olisi mahdollisimman pitkälle pyrittävä välttämään alakohtaista lähestymistapaa, joka saattaisi johtaa eri sääntöjen soveltamiseen verkkokaupan ja perinteisen kaupan ja toisaalta tavaroiden ja digitaalisen sisällön osalta. Valtaosa oikeusalan ammattilaisten järjestöistä kannattaa yhdenmukaisia EU:n sääntöjä ja saman järjestelyn käyttöönottoa yritysten ja kuluttajien välisiä ja toisaalta yritysten keskinäisiä sopimuksia varten.

Jäsenvaltiot kannattavat yleisellä tasolla yhdenmukaisia EU:n sääntöjä. Ne suhtautuvat kuitenkin varauksellisesti niiden poliittiseen toteutettavuuteen sekä verkkokauppaa ja perinteistä kauppaa koskevien sääntöjen eriyttämiseen. Osa jäsenvaltioista panostaisi mieluummin voimassa olevan lainsäädännön täytäntöönpanon parantamiseen sekä täytäntöönpanon valvontaan ja arviointiin kuin uuden lainsäädännön antamiseen. Suuri enemmistö jäsenvaltioista katsoo, että säädöksessä olisi käsiteltävä ainoastaan yritysten ja kuluttajien välisiä sopimuksia. Lisäksi huomattava osa jäsenvaltioista vastustaa nimenomaisesti myyjän lainsäädännön soveltamista riippumatta siitä, missä muodossa tämä tapahtuisi, ja sen myötä Rooma I -asetuksen muuttamista.

Sääntöjen sisällön osalta valtaosa kuluttajajärjestöistä kannattaa oikeussuojakeinojen vapaata valintaa. Elinkeinoelämän vastaajista taas useimmat kannattavat kuluttajan oikeussuojakeinojen hierarkiaa kaikkialla EU:ssa. Jäsenvaltioiden näkemykset jakaantuvat: osa niistä kannattaa oikeussuojakeinojen hierarkiaa, toiset taas kuluttajan oikeutta valita sovellettava oikeussuojakeino. Oikeusalan ammattijärjestöjen vastauksista valtaosassa kannatetaan kuluttajan oikeussuojakeinojen valinnanvapautta, kun taas toisten mukaan olisi parempi säilyttää oikeussuojakeinojen hierarkia, josta osapuolet voisivat mahdollisesti neuvotella. Käänteisen todistustaakan osalta kuluttajajärjestöt ajavat yli kuuden kuukauden määräaika (pääasiassa 2 vuotta). Käytännöllisesti katsoen kaikki niistä kannattavat pidempää lakisääteistä takuuaikaa. Elinkeinoelämän edustajat haluaisivat pitää voimassa nykyisen 6 kuukauden käänteisen todistustaakan. Ne myös kannattavat nykyisen kaksivuotisen lakisääteisen takuujan täysimääräistä yhdenmukaistamista. Jäsenvaltiot ja oikeusalan ammattilaiset tukevat yleisellä tasolla käänteistä todistustaakkaa ja lakisääteistä takuuaikaa koskevien nykyisten sääntöjen säilyttämistä.

- **Asiantuntijatiedon käyttö**

Komissio on hyödyntänyt useita taloudellisia ja oikeudellisia selvityksiä, jotka on tilattu joko tätä aloitetta tai digitaalisten sisämarkkinoiden strategiaa varten. Niihin kuuluvat muun muassa vuonna 2015 toteutettu selvitys, jossa kerättiin tietoja digitaalisten sisämarkkinoiden suurimmista rajat ylittävän kaupan esteistä³¹, Eurostat-tilastot vuodelta 2014 sekä Eurobarometri-kyselyt ja pk-yrityspaneeeli³².

31

Ks. erityisesti

- GfK:n toteuttama selvitys Euroopan komission toimeksiannon perusteella: Consumer survey identifying the main cross-border obstacles to the Digital Single Market and where they matter most, 2015. http://ec.europa.eu/consumers/consumer_evidence/market_studies/obstacles_dsm/docs/21.09_dsm_final_report.pdf

- Eurostat-kysely tieto- ja viestintätekniikan käytöstä kotitalouksissa ja yksityishenkilöiden toimesta: Eurostat survey on ICT usage in households and by individuals (2014).

Vertailevassa oikeudellisessa selvityksessä esitetään yleiskatsaus etämyyntinä ja erityisesti verkossa tapahtuvan tavarakaupan sopimusvelvoitteisiin sovellettavista pakottavista säännöistä.

- **Vaikutusten arviointi**

Sääntelyntarkastelulautakunta antoi 16. lokakuuta 2015 vaikutustenarvioinnin luonnoksesta alustavan lausunnon, jonka pohjalta luonnosta muutettiin ja toimitettiin se uudelleen arvioitavaksi. Lautakunta antoi 9. marraskuuta 2015 toisen lausuntonsa, jossa vaikutustenarvioinnin luonnos hyväksyttiin eräin huomautuksin.³³

Tarkistettu vaikutustenarviointiraportti ja sen tiivistelmä julkaistaan yhdessä säädösehdotusten kanssa.³⁴

Tarkastellut toimintavaihtoehdot

Vaikutusten arvioinnin yhteydessä tarkasteltiin sekä sitä vaihtoehtoa, että toimintatapoja ei muuteta, että seuraavia toimintavaihtoehtoja: i) vaihtoehto 1: kohdennetut, täysin yhdenmukaistetut säännöt, jotka koskevat sekä tavaroita että digitaalista sisältöä; ii) vaihtoehto 2: myyjän lain soveltaminen yhdessä voimassa olevien tavarakauppaa koskevien yhdenmukaistettujen sääntöjen kanssa / kohdennetut, täysin yhdenmukaistetut digitaalista sisältöä koskevat säännöt; iii) vaihtoehto 3: tavaroiden osalta ei muutoksia ja digitaalisen sisällön osalta kohdennetut, täysin yhdenmukaistetut säännöt; iv) vaihtoehto 4: tavaroiden osalta ei muutoksia ja digitaalisen sisällön osalta vähimmäistason yhdenmukaistetut säännöt; v) vaihtoehto 5: valinnainen eurooppalainen mallisopimus, johon liittyy EU:n luotettavuusmerkki.

Eri vaihtoehtojen vertailun perusteella vaikutustenarviointiraportissa päädytään siihen, että toimintatavoitteet voitaisiin toteuttaa parhaiten vaihtoehdon 1 avulla. Tämä vaihtoehto vähentää sopimusoikeudesta elinkeinonharjoittajille aiheutuvia kustannuksia ja helpottaa rajat ylittävää verkkokauppaa. Yritykset voivat soveltaa pääasiallisesti omaa kansallista lakiaan myydessään tuotteitaan ulkomaille, sillä rajat ylittävään kaupankäyntiin sovellettavat keskeiset säännöt ovat kaikissa jäsenvaltioissa samat. Tavaroiden verkkokauppaa koskevista uusista säännöistä aiheutuu verkossa toimiville yrityksille jonkin verran kertaluonteisia mukautumiskustannuksia, mutta vastapainoksi niille kertyy myös säästöjä, kun ne voivat täysin yhdenmukaistettujen sääntöjen ansiosta myydä tuotteitaan kaikkialla EU:ssa ilman sopimusoikeudesta aiheutuvia lisäkustannuksia. Nykytilanteeseen verrattuna tästä hyötyvät erityisesti pienyritykset, sillä rajat ylittävää tavarakauppaa koskevista täysin yhdenmukaistetuista säännöistä kertyvät säästöt ovat sitä merkittävämmät, mitä pienemmästä yrityksestä on kyse. Siksi uudet säännöt tarjoavat yrityksille oikeudellisesti varman ja yritysystävällisen toimintaympäristön. Kuluttajat puolestaan saavat kaikkialla EU:ssa selkeät oikeudet, niin että he voivat luottavaisemmin ostaa tavaroita tai hankkia digitaalista sisältöä yli rajojen. Vaikka kuluttajansuoja saattaa muutamissa jäsenvaltioissa heiketä joiltain osin, tämä vaihtoehto parantaa huomattavasti direktiiviin 1999/44/EY perustuvaa EU:n

- Comparative Study on cloud computing contracts (2014) DLA Piper, s. 33 ja sitä seuraavat; Analysis of the applicable legal frameworks and suggestions for the contours of a model system of consumer protection in relation to digital content contracts. Amsterdamin yliopisto: Centre for the Study of European Contract Law (CSECL) Institute for Information Law (IViR): Amsterdam Centre for Law and Economics (ACLE) s. 32 ja sitä seuraavat.

Flash Eurobarometri nro 413 "Companies engaged in online activities" (2015) http://ec.europa.eu/public_opinion/flash/fl_413_en.pdf.

32 - Economic study on consumer digital Content products, ICF International, 2015.

33 Vuonna 2011 Yritys-Eurooppa-verkoston puiteissa toteutettu kysely, jossa kerättiin vastauksia 1 047 mikro- ja pk-yritykseltä.

34 Sääntelyntarkastelulautakunnan lausunto on saatavilla osoitteessa http://ec.europa.eu/justice/contract/index_en.htm.

Vaikutustenarviointiraportti ja sen tiivistelmä ovat saatavilla osoitteessa http://ec.europa.eu/justice/contract/index_en.htm.

kuluttajansuojan kokonaistasoa muun muassa siksi, että käänteisen todistustaakan voimassaolo pitenee kahteen vuoteen. Vaikka jäsenvaltiot eivät voikaan hyväksyä tai pitää voimassa tiukempia kuluttajansuojasääntöjä, kuluttajansuojan yleistaso pysyy korkeana ja sääntöjen täytäntöönpanon rajat ylittävää valvontaa tehostetaan. Tilanteesta hyötyvät siis sekä yritykset että kuluttajat. Kilpailun lisääntyminen johtaa kaupankäynnin kasvuun, ja sen myötä kuluttajien valinnanvara paranee ja hinnat alenevat, mistä on merkittävää makrotaloudellista hyötyä koko EU:ssa.

Jos toimintatavoissa ei muuteta mitään, ei voida edistää digitaalisten sisämarkkinoiden tavoitteita, ja riskinä olisi nykytilanteeseen verrattuna negatiivinen vaikutus talouteen.

Vaihtoehto 2 kannustaisi yrityksiä lisäämään rajat ylittävää kauppaa, sillä ne voisivat myydä tuotteitaan ulkomaille pelkästään oman lainsäädäntönsä nojalla. Myös kuluttajat hyötyisivät jossain määrin valikoiman paranemisesta ja hintojen alenemisesta. Joissain tapauksissa kuluttajat voivat hyötyä myyjän kansallisen lainsäädännön tarjoamasta kuluttajansuojasta, jos se on joiltain osin parempi kuin heidän oma kansallinen lainsäädäntönsä. Jos tavaroiden verkkokauppaan sovellettaisiin myyjän lakia ja asetuksessa (EY) N:o 593/2008 (Rooma I) tätä varten säädettyä poikkeusta, eurooppalaiset kuluttajat eivät voisi enää nauttia myyjän lakiin verrattuna paremmasta kuluttajansuojasta, jonka heidän oma kansallinen lainsäädäntönsä saattaisi tarjota direktiiviin 1999/44/EY perustuvan suojan lisäksi. Tämä heikentäisi kuluttajien luottamusta rajat ylittävien ostosten tekemiseen. On sitä paitsi hyvin todennäköistä, että tällaista muutosta ei voitaisi rajoittaa koskemaan pelkästään EU:n myyjiä, vaan että sen seurauksena pakottavien kuluttajansuojasääntöjen tarjoama suoja poistuisi myös kolmansien maiden myyjien kanssa toteutettavien liiketoimien yhteydessä.

Vaihtoehtojen 3 ja 4 yhteydessä sopimusoikeuteen liittyvät rajat ylittävän kaupan esteet jäisivät voimaan tavaroiden osalta.

Vaihtoehto 5 auttaisi yrityksiä myymään tavaroita kaikkialla EU:ssa ja tarjoaisi kuluttajille tyydyttävän kuluttajansuojan tason, joka perustuisi pitkälti alalla sovitettavien mallisopimusten sisältöön ja siihen, missä määrin EU:n yritykset käyttäisivät EU:n luotettavuusmerkkiä ja hyväksyisivät sen. Kuluttajat saattaisivat suhtautua luottavaisemmin sellaiseen ulkomaiseen kauppiaseen, jolle on myönnetty EU:n luotettavuusmerkki. Myyjien olisi silti noudatettava kuluttajan asuinmaan mukaan määräytyviä pakottavia kansallisia sääntöjä, jos niissä säädettäisiin mallisopimusta paremmasta kuluttajansuojasta. Tästä saattaisi edelleen aiheutua sopimusoikeuteen liittyviä kustannuksia.

Ehdotuksen vaikutukset

Tämä vaikutusten arviointi koskee molempia ehdotuksia, eli direktiiviä tietyistä digitaalisen sisällön toimittamista koskeviin sopimuksiin liittyvistä seikoista ja direktiiviä tietyistä tavaroiden verkkokauppaa ja muuta etämyyntiä koskeviin sopimuksiin liittyvistä seikoista.

Molemmat ehdotetut säädökset poistaisivat sopimusoikeuteen liittyviä rajat ylittävän verkkokaupan esteitä sekä kuluttajilta että yrityksiltä. Näiden esteiden poistaminen kannustaa käymään kauppaa yli rajojen: jos sopimusoikeuteen liittyvät esteet saataisiin poistettua, 122 000 uutta yritystä ryhtyisi käymään kauppaa verkossa yli rajojen. EU:n sisäinen vienti kasvaisi noin 1 miljardilla eurolla. Verkossa käytävän vähittäiskaupan kasvu alentaisi vähittäishintoja kaikissa jäsenvaltioissa, EU:n tasolla keskimäärin 0,25 prosenttia. Hintojen alentuessa ja kuluttajien luottamuksen lisääntyessä yhdenmukaisten EU-oikeuksien myötä kulutuskysyntä lisääntyisi. Kotitalouksien kulutus, joka kertoo kuluttajien hyvinvoinnista, lisääntyisi kaikissa jäsenvaltioissa. EU:n tasolla se lisääntyisi keskimäärin 0,23 prosenttia, eli

yhteensä noin €18 miljardilla eurolla. Noin 7,8–13 miljoonaa uutta kuluttajaa ryhtyisi tekemään verkko-ostoksia myös toisista jäsenvaltioista. Jokainen rajat ylittäviä verkko-ostoksia tekevä kuluttaja tekisi lisäostoksia keskimäärin 40 eurolla vuodessa. Tämä tarjonnan ja kysynnän lisääntyminen vaikuttaisi suoraan keskeisiin makrotalouden muuttujiin kussakin jäsenvaltiossa ja koko EU:ssa. BKT:n määrä koko EU:ssa kasvaisi pysyvästi noin 4 miljardilla eurolla vuodessa.

Keneen vaikutukset kohdistuisivat ja millä tavoin

Yrityksille aiheutuisi kustannuksia uuden direktiivin noudattamisesta. Viime kädessä ne kuitenkin hyötyisivät enemmän täysin yhdenmukaistetuista säännöistä, joiden nojalla ne voivat viedä tavaroita ja digitaalista sisältöä kaikkialle EU:n alueelle. Kun uudet säännöt on pantu täytäntöön, yritysten ei juuri tarvitse enää mukauttaa sopimusehtojaan muiden jäsenvaltioiden lainsäädäntöön riippumatta siitä, kuinka moneen jäsenvaltioon ne myyvät tuotteitaan. Pk-yrityksiä ei vapauteta uuden lainsäädännön noudattamisesta, koska se heikentäisi kuluttajien luottamusta tehdä ostoksia pk-yrityksissä. Ei ole perusteltua tarjota kuluttajille heikompaa suojaa heidän tehdessään ostoksia pk-yrityksissä verrattuna ostosten tekemiseen suurissa yrityksissä. Poikkeukset myös heikentäisivät etua, joka pk-yrityksille aiheutuu siitä, että ne voivat soveltaa kaikkialla EU:ssa yksitäisiä ja samoja sääntöjä. Aloite on päinvastoin erityisen hyödyllinen pk-yritysten kannalta, koska kustannukset, jotka johtuvat sopimusten mukauttamisesta muiden jäsenvaltioiden pakottaviin sääntöihin, rasittavat erityisen paljon juuri pk-yrityksiä, jotka joutuvat tästä syystä rajoittamaan toimintansa kotimarkkinoille useammin kuin suuremmat kilpailijat. Rajat ylittävä kauppa olisi niille merkittävä keino hyötyä mittakaavaeduista. Pk-yritysten on myös vaikea löytää asiakkaita. Verkossa toimiminen helpottaisi myös tätä ongelmaa, sillä verkkokaupan kustannukset ovat perinteisen kaupankäynnin kustannuksia pienemmät.

Erityisesti tavaroiden osalta uuden lainsäädännön noudattamisesta ei aiheutuisi mitään lisäkustannuksia sellaisille yrityksille, jotka nyt toimivat vain perinteisen kaupan puitteissa. Sellaiset yritykset, jotka jo harjoittavat rajat ylittävää verkkokauppaa tai suunnittelevat tällaisen toiminnan aloittamista, saisivat välitöntä hyötyä, kun niiltä säästyisi kustannuksia täysin yhdenmukaistettujen EU:n sääntöjen ansiosta. Yrityksille, jotka nyt harjoittavat sekä perinteistä että verkkokauppaa, ei käytännössä aiheudu lisäkustannuksia erilaisista järjestelmistä, koska perinteisen ja verkkokaupan säännöt eivät tavarakaupan alalla todennäköisesti eroaisi toisistaan, tai tällaiset erot eivät luultavasti olisi merkittäviä. Jos tällaisia kustannuksia aiheutuu, ne eivät olisi huomattavia, ja niitä aiheutuisi vain lyhyen siirtymäkauden aikana. Vähittäiskaupan edustajien mukaan yritykset, jotka myyvät tavaroita sekä perinteisen että verkkokaupan kautta, voisivat itse asiassa selviytyä mahdollisista siirtymäkauden eroavuuksista soveltamalla koko toimintaansa kummankin järjestelmän tiukimpia vaatimuksia niin, että käytössä olisi vain yksi liiketoimintamalli.

Uusien sääntöjen soveltamisesta aiheutuu yrityksille tiettyjä velvollisuuksia suhteessa kuluttajiin. EU:n vähimmäistason yhdenmukaistamisen ansiosta monet näistä velvollisuuksista sisältyvät kuitenkin jo kansallisiin lainsäädäntöihin eri asteisina, joten ne ovat yrityksille tuttuja. Käänteisen todistustaakan voimassaoloajan pidentämisellä kuudesta kuukaudesta kahteen vuoteen ei pitäisi olla yritysten kannalta merkittävää vaikutusta. Tuoreet tiedot nimittäin osoittavat, että vain pieni osa yrityksistä vaatii, että kuluttajan olisi osoitettava myyjän vastuuvelvollisuus koko kaksi vuotta kestävästä lakisääteisen takuuajan kuluessa. Käänteinen todistustaakka on käytännössä usein voimassa koko kaksi vuotta kestävästä

lakisääteisen takuuajan, eikä myyjien käyttäytyminen juuri muutu tältä osin, kun 6 kuukauden rajapyykki ohitetaan.³⁵

Kuluttajansuojan taso paranee EU:n nykytilanteeseen verrattuna. Tämä koskee erityisesti käänteisen todistustaakan voimassaolon pidentämistä kahteen vuoteen, jolloin se on linjassa lakisääteisen kaksivuotisen takuuajan kanssa. Tämä tarjoaa kaikille EU:n kuluttajille kansallista lainsäädäntöä paremman suojan (lukuun ottamatta kahta jäsenvaltiota, joissa taso pysyy ennallaan). Paremman kuluttajansuojan ansiosta kuluttajien on helpompi käyttää oikeuksiaan. Tämän odotetaan merkittävästi lujittavan kuluttajien luottamusta, mikä taas on erityisen tärkeää rajat ylittävän verkkokaupan alalla siihen liittyvän etäulottuvuuden vuoksi. Kun tarkastellaan muita kuluttajansuojaan liittyviä seikkoja, kuten kuluttajan velvollisuutta ilmoittaa virheestä myyjälle ja kuluttajan oikeutta purkaa sopimus myös vähäisen virheen perusteella, ehdotettu säädös merkitsee useimmissa tapauksissa kuluttajansuojan paranemista nykyisiin kansallisiin vaatimuksiin verrattuna. Muutamissa jäsenvaltioissa tosin tietyt yksittäiset lisäoikeudet saattavat heiketä. Kokonaisuutena ehdotettu säädös kuitenkin takaa korkeatasoisen kuluttajansuojan, minkä lisäksi sääntöjen täytäntöönpanon valvonta tehostuu. Lisäksi kuluttajat voivat hyötyä paitsi eri puolilla EU:ta toimivien myyjien tarjoamasta paremmasta tuotevalikoimasta ja kilpailukykyisemmistä hinnoista myös paremmasta laadusta ja kestävämmistä tuotteista Euroopan komission kiertotalouspaketin mukaisesti.

• **Perusoikeudet**

Tavaroiden verkkokauppaa ja muuta etämyyntiä koskeva säädösehdotus lujittaa useita EU:n perusoikeuskirjassa vahvistettuja oikeuksia, erityisesti 38 artiklassa tarkoitettua kuluttajansuojaa ja 16 artiklassa tarkoitettua elinkeinovapautta.

Tavaroiden verkkokauppaa koskevat täysin yhdenmukaistetut säännöt takaavat täysin yhdenmukaisen korkeatasoisen kuluttajansuojan kaikkialla EU:ssa perusoikeuskirjan 38 mukaisesti. Ne tarjoavat kuluttajille selkeät ja erikseen määritellyt oikeudet, kun he ostavat tavaroita verkossa kotimaastaan tai muista jäsenvaltioista. Näillä säännöillä kuitenkin korvataan tavaroiden kauppaa koskevat voimassa olevat kansalliset säännöt, mikä saattaa heikentää kuluttajansuojan tasoa eräissä jäsenvaltioissa.

Tavaroiden verkkokauppaa koskevat täysin yhdenmukaistetut säännöt edistävät myös perusoikeuskirjan 16 artiklassa asetetun tavoitteen saavuttamista, koska yritysten on helpompi myydä tavaroita EU:ssa sekä sijoittautumismaassaan että toisissa jäsenvaltioissa. Yritysten kyky laajentaa toimintaansa paranee.

Sopimusoikeuteen perustuvat selkeät säännöt voivat edistää myös perusoikeuskirjan 47 artiklassa asetetun tavoitteen toteuttamista (oikeus tehokkaiisiin oikeussuojakeinoihin), koska ne voivat parantaa kuluttajien mahdollisuuksia käyttää oikeuttaan tehokkaiisiin oikeussuojakeinoihin tuomioistuimissa. Uusien sääntöjen pitäisi myös selkeyttää riita-asian syntyessä käytettävissä olevia oikeussuojakeinoja.

4. TALOUSARVIOVAIKUTUKSET

Ehdotuksella ei ole vaikutusta talousarvioon.

³⁵

”Consumer market study on the functioning of Legal and Commercial Guarantees for consumers in the EU” (2015, ei vielä julkaistu).

5. MUUT ASIAT

• Täytäntöönpanosuunnitelmat sekä seuranta-, arviointi- ja raportointijärjestelyt

Jäsenvaltioiden on annettava komissiolle tiedoksi toimenpiteet, joilla ne saattavat direktiivin tietyistä tavaroiden verkkokauppaa ja muuta etämyyntiä koskeviin sopimuksiin liittyvistä seikoista osaksi kansallista lainsäädäntöään. Näissä toimenpiteissä on esitettävä jäsenvaltioiden hyväksymien säädösten teksti. Komissio valvoo toimenpiteitä varmistaakseen, että ne ovat yhdenmukaisia direktiivin kanssa.

• Selittävät asiakirjat

Jäsenvaltiot ovat selittävistä asiakirjoista 28 päivänä syyskuuta 2011 annetun jäsenvaltioiden ja komission yhteisen poliittisen lausuman mukaisesti sitoutuneet perustelluissa tapauksissa liittämään ilmoitukseen toimenpiteistä, jotka koskevat direktiivin saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä, yhden tai useamman asiakirjan, josta käy ilmi direktiivin osien ja kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiseen tarkoitettujen välineiden vastaavien osien suhde. Tämän direktiivin osalta lainsäätäjät pitää tällaisten asiakirjojen toimittamista perusteltuna.

• Yksityiskohtainen selvitys ehdotuksen säännöksistä

Ehdotuksessa on 21 artiklaa. Monet näistä säännöksistä perustuvat direktiiviin 1999/44/EY tai yhteistä eurooppalaista kauppalakia koskevaan asetusehdotukseen.

Ehdotuksen 1 artiklassa esitetään direktiivin kohde ja soveltamisala toteamalla, että direktiivissä vahvistetaan sopimuksenmukaisuutta, oikeussuojakeinoja ja näiden keinojen käyttämistä koskevat yksityiskohtaiset säännöt. Ehdotuksiin liittyvän vaikutusten arvioinnin yhteydessä ei todettu yritysten välisiin sopimuksiin liittyviä ongelmia, minkä vuoksi ehdotetussa direktiivissä ei säädetä näistä asioista. Tätä direktiiviä ei sovelleta esimerkiksi DVD- ja CD-levyihin, joihin digitaalinen sisältö on tallennettu niin, että levyt toimivat ainoastaan digitaalisen sisällön siirtovälineenä, eikä palvelujen tarjontaa koskeviin etäsopimuksiin. Sen sijaan sitä sovelletaan esimerkiksi kotitalouskoneisiin ja leluihin, joihin digitaalinen sisältö on yhdistetty siten, että se toimii niiden erottamattomana osana, vaikka sen toiminnot ovat toissijaisia näiden tavaroiden ensisijaisiin toimintoihin nähden. Jos jokin sopimus koskee sekä tavaroiden myyntiä että palvelujen tarjoamista, tätä direktiiviä sovelletaan ainoastaan tavaroiden myyntiä koskevaan sopimuksen osaan.

Ehdotuksen 2 artiklassa esitetään direktiivissä käytettyjen käsitteiden määritelmät. Osa määritelmistä, esimerkiksi 'kuluttajan' määritelmä, on peräisin voimassa olevasta unionin säännöstöstä. Koska ne viittaavat samoihin käsitteisiin, niitä olisi sovellettava ja tulkittava unionin säännösten mukaisesti. Muut määritelmät perustuvat direktiiviin 2011/83/EY tai yhteistä eurooppalaista kauppalakia koskevaan asetusehdotukseen.

Ehdotuksen 3 artiklassa vahvistetaan, että direktiivissä on kyse täysimääräisestä yhdenmukaistamisesta. Jäsenvaltiot eivät voi hyväksyä tai pitää voimassa lainsäädäntöä, jonka säännökset ovat direktiivin vaatimuksia sallivammat tai tiukemmat. Ehdotuksen 3 artiklan ja 1 artiklan yhteisvaikutuksesta seuraa, että jäsenvaltiot voivat vapaasti säätää kansallisista ratkaisuista niillä aloilla, jotka eivät kuulu direktiivin soveltamisalaan.

Ehdotuksen 4 artiklassa vahvistetaan kriteerit, jotka tavaran on täytettävä, jotta se olisi sopimuksen mukaista. Tavaran on ensisijaisesti vastattava sopimuksessa luvuttuja vaatimuksia. Artiklassa myös täsmennetään, että tavaran sopimuksenmukaisuutta arvioidaan pääsääntöisesti mutta ei ainoastaan sopimusehtojen perusteella. Lisäksi olisi sovellettava

subjektiivisia ja objektiivisia kriteerejä, jotta voidaan taata myyntisopimuksen kummankin osapuolen oikeudet edut. Nämä objektiiviset lisäkriteerit esitetään 5, 6 ja 7 artiklassa.

Ehdotuksen 5 artiklassa esitetään tavaran sopimuksenmukaisuutta koskevat objektiiviset kriteerit. Jos sopimuksessa ei ole määritelty nimenomaisia ehtoja, joissa sopimuksenmukaisuuskriteerit määritellään, tavaran on oltava näiden objektiivisten kriteerien mukaista.

Ehdotuksen 6 artiklassa selitetään, että jos tavara on virheellistä sen vuoksi, että se on asennettu virheellisesti, tällaista virhettä olisi pidettävä samanarvoisena kuin tavaran itsensä virhettä, jos virheellisen asennuksen syyt liittyvät myyjän toimintaan.

Ehdotuksen 7 artiklassa esitetään sopimuksenmukaisuutta koskeva lisävaatimus, joka koskee tavaran mahdollista oikeudellista virhettä. Tämän säännöksen mukaan tavaraan ei saa liittyä mitään kolmansien oikeuksia, ei myöskään immateriaalioikeuksiin perustuvia oikeuksia.

Ehdotuksen 8 artiklassa täsmennetään, milloin edellytykset virheen toteamiseksi on täytettävä, jotta myyjän voidaan olevan katsoa olevan vastuussa sopimusvelvoitteidensa laiminlyönnistä. Yleensä tämä ajankohta on sama kuin vaaranvastuun siirtymisen ajankohta, kuten direktiivissä 2011/83/EU. Tämä on ajankohta, jolloin kuluttaja tai tämän nimeämä kolmas osapuoli, joka voi olla esimerkiksi kuluttajan tilaama rahdinkuljettaja, saa tavaran haltuunsa. Silloin kun tavara täytyy asentaa, sopimuksenmukaisuus on määritettävä sitten kun asennus on suoritettu tai sen jälkeen kun kuluttajalla on ollut kohtuullinen aika asentamiseen, mutta kuitenkin viimeistään 30 päivän kuluessa vaaranvastuun siirtymisestä. Ehdotuksen 8 artiklan 3 kohdassa sopimuksenmukaisuutta koskeva todistustaakka siirretään myyjälle kahden vuoden ajaksi.

Ehdotuksen 9 artiklassa luetellaan ne oikeussuojakeinot, joihin kuluttaja voi vedota virheen vuoksi. Oikeussuojakeinojen hierarkia on täysin yhdenmukaistettu. Aivan ensimmäiseksi kuluttajalla olisi oltava oikeus siihen, että tavara korjataan tai vaihdetaan kohtuullisen ajan kuluessa ja ilman merkittävää haittaa. Seuraavassa vaiheessa kuluttajalla olisi oltava oikeus hinnanalennukseen tai sopimuksen purkamiseen, jos virhettä ei ole oikaistu tai sitä ei voida oikaista korjaamalla tai vaihtamalla tavara. Artiklassa säädetään myös kuluttajan oikeudesta pidäytyä maksusta niin kauan, että tavara on saatettu sopimuksen mukaiseksi.

Ehdotuksen 10 artiklassa velvoitetaan myyjä ottamaan virheellinen tavara takaisin omalla kustannuksellaan silloin kun virhe oikaistaan vaihtamalla tavara. Myyjä voi ottaa virheellisen tavaran takaisin ja asentaa uuden itse tai tilata kolmannen osapuolen tekemään tämän myyjän kustannuksella. Artiklassa myös täsmennetään, että kuluttajaa ei pitäisi velvoittaa maksamaan virheellisen tavaran käytöstä ennen sen vaihtamista.

Ehdotuksen 11 artiklassa täsmennetään, että kuluttaja voi valita korjaamisen ja vaihtamisen välillä, paitsi jos valittu vaihtoehto olisi toiseen käytettävissä olevaan vaihtoehtoon verrattuna kohtuuton, mahdoton tai lainvastainen. Artiklassa myös esitetään kriteerit, joiden perusteella arvioidaan, onko valittu vaihtoehto kohtuuton toiseen käytettävissä olevaan vaihtoehtoon verrattuna.

Ehdotuksen 12 artiklassa edistetään ohjeet hinnanalennuksen laskemista varten.

Ehdotuksen 13 artiklassa säädetään sopimuksen purkamista koskevan oikeuden käyttöä ja sen seurauksia koskevat yksityiskohtaiset säännöt. Oikeus purkaa sopimus virheen vuoksi on järjestyksessä viimeinen oikeussuojakeino, jota sovelletaan vasta jos muut keinot virheen

oikaisemiseksi eivät ole toteutettavissa tai eivät ole tuottaneet tulosta. Kuluttajalla olisi oltava tämä oikeus myös silloin kun virhe on vähäinen. Artiklassa täsmennetään, että kuluttaja voi purkaa sopimuksen ilmoittamalla asiasta millä tahansa tavalla ja että purkamisen tulisi olla vain osittainen, jos virhe liittyy vain osaan sopimuksen perusteella toimitetusta tavarasta. Jos virheen vuoksi on perusteltua purkaa koko sopimus, tätä oikeussuojakeinoa ei kuitenkaan pitäisi rajoittaa vain osittaiseen purkamiseen. Ehdotuksen 13 artiklassa säännellään myös purkamisesta johtuvaa palauttamista säätämällä, että myyjän olisi palautettava maksettu kauppahinta omalla kustannuksellaan viimeistään 14 päivän kuluttua. Kuluttajan olisi lisäksi palautettava virheellinen tavara myyjän kustannuksella. Lopuksi artiklassa säädetään kuluttajan velvollisuudesta maksaa eräiden rajoitettujen edellytysten täytyessä tavarahan rahallinen arvo, jos tavaraa ei voida palauttaa, tai rajoitettu osa tavarahan arvon alenemisesta.

Ehdotuksen 14 artiklassa pidetään voimassa tässä direktiivissä säädettyjen oikeussuojakeinojen käyttämistä koskeva kahden vuoden määräaika. Jos kuluttajalle 9 artiklan nojalla kuuluviin oikeuksiin voidaan joissakin jäsenvaltioissa soveltaa vanhentumisaikaa, tämä vanhentumisaika ei voi päättyä tätä aikaisemmin.

Ehdotuksen 15 artiklassa säädetään myyjän antamien kaupallisten takuiden avoimuutta koskevista vaatimuksista, jotka koskevat esimerkiksi toimitustapaa ja takuutodistuksen sisältöä. Lisäksi siinä todetaan, että takuu sitoo myyjää niiden ehtojen mukaisesti, jotka mainitaan mainoksissa, ennen sopimuksentekoa toimitetuissa tiedoissa ja takuutodistuksessa. Artiklassa täsmennetään, että jos esimerkiksi mainoksissa mainitut ehdot poikkeavat takuutodistuksessa olevista ehdoista, sovelletaan ensisijaisesti kuluttajalle suotuisampia ehtoja.

Ehdotuksen 16 artiklassa säädetään myyjän oikeussuojakeinoista siinä tapauksessa, että jokin liiketoimintaketjun edeltävissä vaiheissa tapahtunut toimi tai laiminlyönti aiheuttaa myyjälle virheen vuoksi korvausvelvollisuuden kuluttajaa kohtaan. Näiden oikeussuojakeinojen käyttämistä koskevat yksityiskohtaiset säännöt vahvistetaan jäsenvaltioiden kansallisessa lainsäädännössä.

Ehdotuksen 17 artiklassa veloitetaan jäsenvaltiot huolehtimaan siitä, että tämän direktiivin noudattamisen varmistamiseksi on olemassa riittävät ja tehokkaat keinot.

Ehdotuksen 18 artiklassa säädetään direktiivillä vahvistettujen kuluttajasopimussääntöjen pakottavasta luonteesta tavanomaisella lausekkeella, jonka mukaan sopimusehdot, joissa poiketaan direktiivissä vahvistetuista vaatimuksista kuluttajan vahingoksi, eivät sido kuluttajaa.

Ehdotuksen 19 artiklassa säädetään muuhun unionin lainsäädäntöön tehtävistä muutoksista. Siinä muutetaan direktiiviä 1999/44/EY, jotta voidaan välttää päällekkäisyys sen ja tämän säädöksen välillä. Ehdotuksen 19 artiklalla myös lisätään asetuksen (EY) N:o 2006/2004 liitteeseen viittaus tähän direktiiviin, jotta voidaan helpottaa direktiivin täytäntöönpanoa koskevaa rajat ylittävää yhteistyötä. Artiklalla lisätään tätä direktiiviä koskeva viittaus myös kuluttajien etujen suojaamista tarkoittavista kieltokanteista 23 päivänä huhtikuuta 2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/22/EY³⁶ liitteeseen 1, jotta voidaan varmistaa kyseisellä direktiivillä säädettyjen kuluttajien yhteisten etujen suojeleminen.

36

EUVL L 110, 1.5.2009, s. 30.

Ehdotuksen 20 artiklassa vahvistetaan määräaika, johon mennessä jäsenvaltioiden on saatettava direktiivin säännökset osaksi kansallista lainsäädäntöään.

Ehdotuksen 21 artiklassa vahvistetaan direktiivin voimaantulopäivä.

Ehdotuksen 22 artiklassa ilmoitetaan, kenelle direktiivi on osoitettu.

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI**tietyistä tavaroiden verkkokauppaa ja muuta etämyyntiä koskeviin sopimuksiin liittyvistä seikoista**

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 114 artiklan, ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen, sen jälkeen, kun säädösehdotus on toimitettu kansallisille parlamenteille, ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon³⁷, noudattavat tavallista lainsäätämisympäristystä, sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Jotta unioni voisi säilyttää kilpailukykyänsä globaaleilla markkinoilla, sen on pystyttävä vastaamaan niihin moninaisiin haasteisiin, joita yhä enenevässä määrin teknologiaan perustuva talouskehitys tuo tullessaan. Digitaalisten sisämarkkinoiden strategiassa³⁸ esitetään kattava kehys, joka helpottaa digitaalisen ulottuvuuden liittämistä sisämarkkinoihin. Strategian ensimmäisessä pilarissa pyritään puuttumaan EU:n sisäisen kaupan hajanaisuuteen poistamalla suurimmat rajat ylittävän verkkokaupan kehitystä haittaavat esteet.
- (2) Jotta voidaan toteuttaa todelliset digitaaliset sisämarkkinat, on yhdenmukaistettava tietyt digitaalisen sisällön toimittamista koskeviin sopimuksiin liittyvät seikat korkeatasoinen kuluttajansuoja huomioon ottaen.
- (3) Verkkokauppa on kasvun pääasiallinen vauhdittaja digitaalisilla sisämarkkinoilla. Sen tarjoamia mahdollisuuksia ei ole kuitenkaan hyödynnetty läheskään täysimääräisesti. Jotta vahvistetaan unionin kilpailukykyä ja tuetaan kasvua, unionin on toimittava nopeasti ja kannustettava talouden toimijoita hyödyntämään kaikkia digitaalisten sisämarkkinoiden tarjoamia mahdollisuuksia. Digitaalisten sisämarkkinoiden koko potentiaali voidaan kuitenkin ottaa käyttöön vain jos kaikkien markkinatoimijoiden on helppo osallistua tavaroiden verkkokauppaan ja tehdä verkko-ostoksia luottavaisin mielin. Sopimusoikeuden säännöt, joiden pohjalta markkinatoimijat toteuttavat liiketoimia, vaikuttavat keskeisellä tavalla yritysten päätöksiin tarjota tuotteitaan verkossa yli rajojen. Samat säännöt vaikuttavat myös kuluttajien halukkuuteen tehdä ostoksia verkossa.

³⁷³⁸

EUVL C [...], [...], s. [...].

COM(2015) 192 final.

- (4) Vaikka valtaosa unionissa tapahtuvasta etämyynnistä muodostuu tavaroiden verkkokaupasta, tämän direktiivin tulisi kattaa kaikenlainen etämyynti jakelukanavasta riippumatta, puhelin- ja postimyynti mukaan lukien, jotta voidaan välttää kilpailun aiheeton vääristyminen ja luoda kaikille etämyyntiä harjoittaville yrityksille tasavertaiset toimintaedellytykset.
- (5) Tavaroiden verkkokauppaan ja muuhun etämyyntiin sovellettavat unionin säännöt ovat edelleen hajanaiset, vaikka säännöt ennen sopimuksentekoa sovellettavasta tiedonantovelvollisuudesta, peruuttamisoikeudesta ja toimitusehdoista on jo täysin yhdenmukaistettu. Muut keskeiset sopimusoikeuden osa-alueet, kuten sopimuksenmukaisuuskriteerit, oikeussuojakeinot ja niiden käyttöä koskevat yksityiskohtaiset säännöt silloin kun tavara ei ole sopimuksen mukaista, on yhdenmukaistettu vähimmäistasolla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella 1999/44/EY³⁹. Jäsenvaltioilla on ollut mahdollisuus antaa unionin sääntöjä tiukempia säännöksiä ja ottaa käyttöön sääntöjä, joilla varmistetaan vielä korkeatasoisempi kuluttajansuoja. Ne ovatkin käyttäneet tätä oikeuttaan eri seikkojen suhteen ja vaihtelevassa määrin. Tämän seurauksena kuluttajasopimuksia koskevan unionin lainsäädännön kansalliset täytäntöönpanosäännökset eroavat toisistaan huomattavasti myyntisopimusten tietyissä keskeisissä osissa, joita ovat muun muassa oikeussuojakeinojen mahdollinen hierarkia, lakisääteisen takuuajan kesto, käänteisen todistustaakan voimassaoloaika ja määräaika, jonka kuluessa tavaran virheestä on ilmoitettava myyjälle.
- (6) Nykytilanteessa esiintyvät eroavuudet voivat vaikuttaa kielteisesti sekä yrityksiin että kuluttajiin. Kun yritykset suuntaavat toimintaansa muiden jäsenvaltioiden kuluttajille, niiden on Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 593/2008⁴⁰ nojalla otettava huomioon kuluttajan vakinaisen asuinmaan kuluttajasopimuksia koskevat pakottavat säännökset. Koska nämä säännöt ovat eri jäsenvaltioissa erilaiset, yrityksille voi aiheutua ylimääräisiä kustannuksia. Tämän vuoksi monet yritykset jatkavat toimintaansa mieluummin vain sijoittautumismaassaan tai vievät tuotteitaan vain yhteen tai kahteen jäsenvaltioon. Rajat ylittävään verkkokauppaan liittyvien lisäkustannusten ja muiden riskien välttelyn seurauksena yritykset menettävät mahdollisuuksia laajentaa liiketoimintaa ja hyödyntää mittakaavaetuja. Tämä koskee erityisesti pieniä ja keskisuuria yrityksiä.
- (7) Vaikka kuluttajilla on asetuksen (EY) N:o 593/2008 soveltamisen ansiosta korkeatasoinen suoja heidän tehdessään ostoksia verkossa tai muita etämyyntikanavia käyttäen toisista jäsenvaltioista, säännösten hajanaisuus heikentää myös kuluttajien luottamusta verkkokauppaan. Epäluottamuksen taustalla on monia syitä, mutta kuluttajien suurimpia huolenaiheita on epävarmuus keskeisistä sopimusoikeuksista. Epävarmuutta esiintyy riippumatta siitä, onko kuluttajilla suojanaan oman jäsenvaltion kuluttajasopimuksia koskevat pakottavat säännöt tilanteessa, jossa myyjä suuntaa toimintaansa näille kuluttajille yli rajojen, tai tekevätkö kuluttajat rajat ylittäviä sopimuksia sellaisen myyjän kanssa, joka ei harjoita kaupallista toimintaa kuluttajan jäsenvaltiossa.
- (8) Jotta nämä ongelmat voitaisiin ratkaista, yritysten ja kuluttajien olisi voitava luottaa tavaroiden verkkokauppaa ja muuta etämyyntiä koskeviin täysin

39

Kulustavaroiden kauppaa ja niihin liittyviä takuita koskevista tietyistä seikoista 25 päivänä toukokuuta 1999 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 1999/44/EY, EYVL L 171, 7.7.1999, s. 12.

40

Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 593/2008, annettu 17 päivänä kesäkuuta 2008, sopimusvelvoitteisiin sovellettavasta laista (Rooma I), EUVL L177, 4.7.2008, s. 6.

yhdenmukaistettuihin, kohdennettuihin sääntöihin. Yhdenmukaiset säännöt ovat tarpeen useiden kuluttajasopimusoikeuden keskeisten seikkojen osalta, sillä nykyinen vähimmäistason yhdenmukaistaminen on johtanut eroavuuksiin, jotka muodostavat kaupan esteitä kaikkialla unionissa.

- (9) Täysin yhdenmukaistettujen kuluttajasopimussääntöjen ansiosta elinkeinonharjoittajien on helpompi tarjota tuotteitaan muissa jäsenvaltioissa. Yritysten kustannukset vähenevät, koska niiden ei tarvitse enää ottaa huomioon erilaisia pakottavia kuluttajasopimussääntöjä. Oikeusvarmuus paranee, ja yritykset voivat myydä tuotteitaan etämyyntinä toisiin jäsenvaltioihin vakaassa sopimusoikeudellisessa ympäristössä.
- (10) Vähittäiskauppioiden keskinäisen kilpailun lisääntyessä kuluttajien saataville tulee todennäköisesti laajempi tuotevalikoima kilpailukykyisempään hintaan. Kohdennettujen, täysin yhdenmukaistettujen sääntöjen ansiosta kuluttajat voivat nauttia korkeatasoisesta kuluttajansuojasta ja paremmasta elintasosta. Tämä puolestaan lisää heidän luottamustaan rajat ylittävään etämyyntiin ja erityisesti verkkokauppaan. Kuluttajat suhtautuvat rajat ylittävään etämyyntiin luottavaisemmin, kun he tietävät, että heillä on samat oikeudet kaikkialla unionissa.
- (11) Tämän direktiivin sisältämiä sääntöjä sovelletaan tavaroiden verkkokauppaan ja muuhun etämyyntiin vain niiden sopimusoikeuden keskeisten osien suhteen, joiden avulla voidaan poistaa sopimusoikeudesta johtuvat kaupan esteet digitaalisilla sisämarkkinoilla. Tämän vuoksi säännöt, jotka koskevat sopimuksenmukaisuusvaatimuksia, kuluttajien saatavilla olevia oikeussuojakeinoja siinä tapauksessa, että tavara ei ole sopimuksen mukaista, ja näiden oikeussuojakeinojen käyttöä, olisi yhdenmukaistettava täysimääräisesti ja kuluttajansuojan tasoa parannettava direktiiviin 1999/44/EY verrattuna.
- (12) Silloin kun jokin sopimus koskee sekä tavaroiden myyntiä että palvelujen tarjoamista, direktiiviä olisi sovellettava ainoastaan tavaroiden myyntiä koskevaan sopimuksen osaan direktiivillä 2011/83/EU vahvistetun lähestymistavan mukaisesti.
- (13) Tätä direktiiviä ei pitäisi soveltaa esimerkiksi DVD- ja CD-levyihin, joihin digitaalinen sisältö on tallennettu niin, että levyt toimivat ainoastaan digitaalisen sisällön siirtovälineenä. Sen sijaan tätä direktiiviä olisi sovellettava digitaaliseen sisältöön, joka on integroitu tavaroihin, esimerkiksi kotitalouskoneisiin ja leluihin, kun se toimii niiden erottamattomana osana niin, että sen toiminnot ovat toissijaisia näiden tavaroiden ensisijaisiin toimintoihin nähden.
- (14) Tämän direktiivin ei pitäisi vaikuttaa sopimusoikeuden alalla annettuun jäsenvaltioiden lainsäädäntöön sellaisten näkökohtien osalta, joita ei säännellä tällä direktiivillä. Jäsenvaltioiden olisi myös voitava säätää tällä direktiivillä säänneltyihin seikkoihin liittyvistä yksityiskohtaisemmista edellytyksistä siltä osin kuin niitä ei ole täysin yhdenmukaistettu tällä direktiivillä: tämä koskee kuluttajan oikeuksien käyttöä koskevia vanhentumisaikoja, kaupallisia takuita ja myyjän takautumisoikeutta.
- (15) Silloin kun tällä direktiivillä vahvistetuissa säännöissä viitataan samoihin käsitteisiin kuin direktiivissä 1999/44/EY ja direktiivissä 2011/83/EU⁴¹, niitä olisi sovellettava ja tulkittava yhdenmukaisesti mainituilla direktiiveillä vahvistettujen sääntöjen kanssa, sellaisina kuin niitä on tulkittu Euroopan unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä.

41

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/83/EU, annettu 25 päivänä lokakuuta 2011, kuluttajan oikeuksista, neuvoston direktiivin 93/13/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/44/EY muuttamisesta sekä neuvoston direktiivin 85/577/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/7/ETY kumoamisesta, EUVL L 304, 22.11.2011, s. 64.

- (16) Oikeudellisen selkeyden vuoksi tähän direktiiviin sisältyy myyntisopimuksen määritelmä. Määritelmän mukaan direktiivin soveltamisalaan kuuluvat myös sopimukset, jotka koskevat sellaisia tavaroita, jotka on valmistettava tai tuotettava myöhemmin, esimerkiksi kuluttajan vaatimusten mukaisesti.
- (17) Jotta voitaisiin lisätä selkeyttä ja oikeusvarmuutta sekä myyjien että kuluttajien kannalta, direktiivissä olisi määriteltävä sopimuksen käsite. Tämä määritelmä noudattaa kaikkien jäsenvaltioiden yhteisiä perinteitä, koska sen mukaan sopimuksen olemassaolo edellyttää tahdonilmaisua, jonka on tarkoitus synnyttää velvoitteita tai muita oikeusvaikutuksia.
- (18) Jotta voidaan ottaa tasapuolisesti huomioon oikeusvarmuuden vaatimus ja oikeudellisten sääntöjen tarvittava joustavuus, viittausta siihen, mitä henkilöltä voidaan odottaa, olisi tässä direktiivissä pidettävä viittauksena siihen, mitä voidaan kohtuudella odottaa. Kohtuullisuutta olisi arvioitava objektiivisesti, ottaen huomioon sopimuksen luonne ja tarkoitus, asiaan liittyvät olosuhteet ja osapuolten kauppatavat ja käytännöt. Erityisesti korjaamiseen tai vaihtamiseen kuluvan ajan kohtuullisuutta olisi arvioitava objektiivisesti, ottaen huomioon kyseisen tavaran ja virheen luonne.
- (19) Sen selkeyttämiseksi, mitä kuluttaja voi odottaa tavaralta ja mitä myyjän vastuu kattaa siinä tapauksessa, että toimitus ei vastaa odotuksia, on olennaista yhdenmukaistaa täysimääräisesti sopimuksenmukaisuuden määrittämistä koskevat säännöt. Soveltamalla sekä subjektiivisia että objektiivisia kriteerejä olisi voitava taata myyntisopimuksen kummankin osapuolen oikeudet edut. Sopimuksenmukaisuutta olisi arvioitava ottamalla huomioon paitsi vaatimukset, jotka on nimenomaisesti mainittu sopimuksessa (kuten ne ennen sopimuksentekoa annettavat tiedot, jotka ovat olennainen osa sopimusta), myös tietyt objektiiviset vaatimukset suhteessa siihen, mitä tavaralta yleensä odotetaan, kuten tarkoituksenmukaisuus, pakkaus, asennusohjeet ja tavanomaiset laatuun ja ominaisuuksiin liittyvät vaatimukset.
- (20) Suuri osa kulutustavaroista on tarkoitus asentaa ennen kuin kuluttaja voi käyttää niitä. Sen vuoksi tavaran virheellisestä asennuksesta johtuvaa virhettä olisi pidettävä sopimusevastaisuutena, jos asennus tapahtui myyjän toimesta tai myyjän valvonnassa, tai jos kuluttaja asensi tavaran, mutta virheellinen asennus johtuu virheellisistä asennusohjeista.
- (21) Sopimuksenmukaisuuden tulisi kattaa sekä aineelliset että oikeudelliset virheet. Kolmannen oikeudet ja muut oikeudelliset virheet saattavat estää kuluttajaa käyttämästä tavaraa tai joitakin sen ominaisuuksia sopimuksen mukaisella tavalla, jos oikeudenhaltija oikeutetusti pakottaa kuluttajan lopettamaan tällaisten oikeuksien loukkaamisen. Sen vuoksi myyjän olisi varmistettava, että tavaraan ei kohdistu mitään kolmansien oikeuksia, jotka estävät kuluttajaa käyttämästä tavaraa sopimuksen mukaisesti.
- (22) Vaikka yhtäältä olisi varmistettava sopimusvapaus sopimuksenmukaisuuskriteerien osalta, sopimuksenmukaisuuskriteerejä ja virheellistä asennusta koskevista pakottavista säännöistä olisi voitava poiketa kuluttajan etujen vastaisesti vain jos kuluttajalle on nimenomaisesti ilmoitettu siitä ja hän on nimenomaisesti suostunut siihen sopimusta tehdessään, jotta voidaan välttää virheestä johtuvan korvausvelvollisuuden kiertäminen ja varmistaa korkeatasoinen kuluttajansuoja.
- (23) On tärkeää varmistaa kulutustavaroiden pidempi käyttöaika, jotta voidaan edistää kestävämpiä kulutusmalleja ja kiertotaloutta. Vastaavasti on olennaisen tärkeää lisätä luottamusta sisämarkkinoihin pitämällä vaatimustenvastaiset tuotteet poissa unionin

markkinoilta siten, että lujitetaan markkinavalvontaa ja tarjotaan talouden toimijoille oikeanlaisia kannustimia. Tuotekohtainen unionin lainsäädäntö on näihin tarkoituksiin soveltuvin tapa ottaa käyttöön eri tuotetyyppien ja -ryhmien kestävyyttä koskevia ja muita tuotekohtaisia vaatimuksia soveltamalla tätä varten mukautettuja kriteerejä. Sen vuoksi tällä direktiivillä olisi täydennettävä tämän alakohtaisen unionin lainsäädännön tavoitteita. Jos sellaisessa ennen sopimuksentekoa annetussa lausumassa, joka muodostaa osan myyntisopimusta, on annettu erityisiä kestävyyttä koskevia tietoja, kuluttajan olisi voitava luottaa näihin tietoihin osana sopimuksenmukaisuuskriteerejä.

- (24) Jotta voitaisiin parantaa oikeusvarmuutta sekä kuluttajien että myyjien kannalta, olisi ilmoitettava selkeästi ajankohta, jolloin tavaran sopimuksenmukaisuutta olisi arvioitava. Jotta voitaisiin varmistaa johdonmukaisuus tämän direktiivin ja direktiivin 2011/83/EU välillä, on aiheellista ilmoittaa, että tavaran sopimuksenmukaisuutta arvioidaan vaaranvastuun siirtymisajankohdan mukaan. Silloin kun tavara edellyttää asentamista, tätä ajankohtaa on kuitenkin mukautettava.
- (25) Jäsenvaltioiden valinnainen mahdollisuus pitää voimassa kuluttajaa koskeva velvollisuus ilmoittaa virheestä saattaa johtaa siihen, että nämä voivat helposti menettää perustellun oikeutensa oikeussuojakeinoihin, jos ilmoitus viivästyy tai jää kokonaan tekemättä erityisesti rajat ylittävien liiketoimien yhteydessä, kun sovelletaan toisen jäsenvaltion lakia eikä kuluttaja ole tietoinen tämän toisen jäsenvaltion lainsäädännöstä johtuvasta ilmoitusvelvollisuudesta. Sen vuoksi ei pitäisi säätää kuluttajaa koskevasta ilmoitusvelvollisuudesta. Tätä varten olisi estettävä jäsenvaltioita ottamasta käyttöön tai pitämästä voimassa vaatimuksia, joiden mukaan kuluttajan on ilmoitettava myyjälle virheestä tietyn määräajan kuluessa.
- (26) Jotta yritykset voisivat soveltaa yksitäisiä ja samoja sääntöjä kaikkialla unionissa, on tarpeen yhdenmukaistaa täysimääräisesti määräaika, jonka kuluessa virhettä koskeva todistustaakka on käännteinen kuluttajan hyväksi. Jotta kuluttaja voi vedota sopimusevastaisuutta koskevaan oletamaan, kahden ensimmäisen vuoden aikana riittää, että hän voi osoittaa, että tavara ei ole sopimuksen mukaista, ilman että hänen tarvitsee todistaa, että virhe oli olemassa ajankohtana, jolloin sopimuksenmukaisuus on määritettävä. Jotta voidaan parantaa sopimusevastaisuustilanteessa käytettävissä oleviin oikeussuojakeinoihin liittyvää oikeusvarmuutta ja poistaa yksi suurimmista digitaalisten sisämarkkinoiden esteistä, olisi säädettävä täysin yhdenmukaistetusta järjestyksestä, jonka mukaan oikeussuojakeinoja voidaan käyttää. Kuluttajalla olisi erityisesti oltava mahdollisuus valita ensimmäisenä oikeussuojakeinona tavaran korjaaminen tai vaihtaminen, koska tämän edistäisi sopimussuhteen ja keskinäisen luottamuksen säilymistä. Antamalla kuluttajille mahdollisuus vaatia tavaran korjaamista voidaan myös kannustaa kestäväää kulutusta ja edistää siten tuotteiden kestävyyttä.
- (27) Kuluttajan mahdollisuutta valita korjaamisen ja vaihtamisen välillä olisi rajoitettava vain jos valittu vaihtoehto olisi toiseen käytettävissä olevaan vaihtoehtoon verrattuna kohtuuton, mahdoton tai lainvastainen. Voisi esimerkiksi olla kohtuutonta vaatia tavaran vaihtamista vähäisen naarmun vuoksi, jos vaihtamisesta aiheutuisi huomattavat kustannukset, vaikka naarmu voitaisiin myös helposti korjata.
- (28) Jos myyjä ei ole oikaissut virhettä korjaamalla tai vaihtamalla tavaran kohtuullisessa ajassa ja siten, että siitä ei aiheudu kuluttajalle merkittävää haittaa, kuluttajalla olisi oltava oikeus hinnanalennukseen tai sopimuksen purkamiseen. Erityisesti mahdollisen korjaamisen tai vaihtamisen on tapahduttava tämän kohtuullisen ajan kuluessa. Se, mitä voidaan pitää kohtuullisena aikana, olisi määritettävä objektiivisesti ottaen

huomioon tavarán ja virheen luonne. Jos myyjä ei kohtuullisen ajan kuluessa ole oikaissut virhettä, kuluttajalla ei pitäisi olla velvollisuutta hyväksyä myyjän uusia, samaa virhettä koskevia oikaisuyrityksiä.

- (29) Koska oikeus purkaa sopimus virheen vuoksi on tärkeä oikeussuojakeino, jota voidaan soveltaa, jos korjaaminen tai vaihtaminen ei ole mahdollista tai ne ovat epäonnistuneet, kuluttajalla olisi oltava oikeus purkaa sopimus myös kun kyseessä on vähäinen virhe. Tämä kannustaisi voimakkaasti virheiden oikaisemiseen varhaisessa vaiheessa. Jotta kuluttajan oikeus purkaa sopimus toteutuisi tehokkaasti myös silloin, kun kuluttaja hankkii useita tavaroita, joista osa on hankinnan pääkohteen lisätarvikkeita, joita kuluttaja ei olisi hankkinut ilman kyseistä pääkohdetta, ja hankinnan pääkohde on virheellinen, kuluttajalla olisi oltava oikeus purkaa sopimus myös näiden lisätarvikkeiden osalta, vaikka ne olisivat sopimuksen mukaisia.
- (30) Kun kuluttaja purkaa sopimuksen virheen vuoksi, tässä direktiivissä säädetään ainoastaan purkamisoikeuden tärkeimmistä vaikutuksista ja edellytyksistä, erityisesti osapuolten velvollisuudesta palauttaa se, minkä se on saanut toiselta osapuolelta. Tämä tarkoittaa, että myyjän palautettava kuluttajalta saatu kauppahinta ja kuluttajan on palautettava tavara.
- (31) Jotta kuluttajan oikeus purkaa sopimus toteutuisi tehokkaasti ja jotta samalla voitaisiin estää kuluttajan perusteeton etu, kuluttajan velvollisuus maksaa tavarán arvon alenemisesta olisi rajoitettava koskemaan ainoastaan tilanteita, joissa arvon aleneminen ylittää normaalin käytön. Kuluttajan ei missään tapauksessa pitäisi joutua maksamaan enempää kuin tavarasta sovittu hinta. Jos tavaraa ei voida palauttaa siksi, että se on tuhoutunut tai kadonnut, kuluttajan olisi maksettava tuhoutuneen tavarán rahallinen arvo. Kuluttajaa ei kuitenkaan pitäisi velvoittaa maksamaan tavarán rahallista arvoa, jos tuhoutuminen tai katoaminen johtuu tavarán virheestä.
- (32) Jotta voitaisiin parantaa oikeusvarmuutta myyjien kannalta ja lisätä kuluttajien luottamusta rajat ylittäviin ostoksiin, on tarpeen yhdenmukaistaa ajanjakso, jonka aikana myyjä on vastuussa kaikista virheistä, jotka ovat olemassa silloin kun kuluttaja saa tavarán tosiasialliseen hallintaansa. Koska jäsenvaltioiden enemmistö on ottanut direktiivin 1999/44/EY täytäntöönpanon yhteydessä käyttöön kahden vuoden määräajan, jota markkinatoimijat pitävät käytännössä kohtuullisena, tämä määräaika olisi pidettävä voimassa.
- (33) Jotta voitaisiin varmistaa, että kuluttajat ovat paremmin perillä oikeuksistaan ja helpottaa tavarán virheeseen liittyviä kuluttajan oikeuksia koskevien unionin sääntöjen täytäntöönpanoa, tällä direktiivillä olisi yhdenmukaistettava ajanjakso, jonka kuluessa sovelletaan käänteistä todistustaakkaa kuluttajan hyväksi, sen ajanjakson kanssa, jonka kuluessa myyjä on vastuussa kaikista virheistä.
- (34) Avoimuuden varmistamiseksi olisi säädettävä tietyistä kaupallisia takuita koskevista avoimuusvaatimuksista. Oikeusvarmuuden parantamiseksi ja kuluttajien harhaanjohtamisen välttämiseksi tässä direktiivissä säädetään lisäksi, että jos mainoksissa tai ennen sopimuksentekoa annettavissa tiedoissa mainitut kaupalliset takuehdot ovat kuluttajan kannalta suotuisimmat kuin takuutodistuksessa olevat ehdot, sovelletaan ensisijaisesti suotuisampia ehtoja.
- (35) Koska myyjä on vastuussa kuluttajalle tavarán virheestä, joka johtuu myyjän tai kolmannen osapuolen liiketoimintaketjun aikaisemmassa vaiheessa toteuttamasta toimesta tai laiminlyönnistä, on perusteltua, että myyjällä olisi oltava oikeus vaatia oikaisua vastuussa olevalta osapuolelta. Tämän direktiivin ei kuitenkaan pitäisi

vaikuttaa sopimusvapauden periaatteeseen myyjän ja liiketoimintaketjun muiden osapuolten välillä. Tuon oikeuden käyttöä koskevat yksityiskohtaiset säännöt ja erityisesti se, keneltä tällaista oikaisua olisi vaadittava ja millä tavoin, olisi vahvistettava jäsenvaltioiden toimesta.

- (36) Henkilöille tai organisaatioille, joilla kansallisen lainsäädännön mukaan on oikeutettu intressi suojella kuluttajasopimukseen liittyviä oikeuksia, olisi annettava oikeus saattaa asia joko tuomioistuimen tai sellaisen hallintoviranomaisen käsiteltäväksi, jolla on toimivalta ratkaista valitukset tai ryhtyä asianmukaiseen oikeudelliseen menettelyyn.
- (37) Mikään tässä direktiivissä ei saisi vaikuttaa kansainvälisen yksityisoikeuden sääntöjen soveltamiseen, erityisesti Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseen (EY) N:o 593/2008 ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseen (EU) N:o 1215/2012⁴².
- (38) Direktiiviä 1999/44/EY olisi muutettava etämyyntisopimusten sulkemiseksi sen soveltamisalan ulkopuolelle.
- (39) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EY) N:o 2006/2004⁴³ olisi muutettava sisällyttämällä sen liitteeseen viittaus tähän direktiiviin, jotta voidaan vahvistaa tämän direktiivin täytäntöönpanoon liittyvää rajat ylittävää yhteistyötä.
- (40) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 2009/22/EY⁴⁴ olisi muutettava sisällyttämällä sen liitteeseen viittaus tähän direktiiviin, jotta voidaan varmistaa tässä direktiivissä vahvistettujen kuluttajien etujen suojeleminen.
- (41) Jäsenvaltiot ovat selittävistä asiakirjoista 28 päivänä syyskuuta 2011 annetun jäsenvaltioiden ja komission yhteisen poliittisen lausuman⁴⁵ mukaisesti sitoutuneet perustelluissa tapauksissa liittämään ilmoitukseen toimenpiteistä, jotka koskevat direktiivin saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä, yhden tai useamman asiakirjan, josta käy ilmi direktiivin osien ja kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiseen tarkoitettujen välineiden vastaavien osien suhde. Tämän direktiivin osalta lainsäätäjällä pitää tällaisten asiakirjojen toimittamista perusteltuna.
- (42) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla toteuttaa tämän asetuksen tavoitetta, eli sisämarkkinoiden toiminnan edistämistä puuttamalla johdonmukaisella tavalla sopimusoikeudesta johtuviin tavaroiden verkkokaupan ja muun etämyynnin esteisiin, vaan se voidaan saavuttaa paremmin unionin tasolla, joten unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.
- (43) Tässä direktiivissä kunnioitetaan perusoikeuksia ja noudatetaan Euroopan unionin perusoikeuskirjassa ja erityisesti sen 16, 38 ja 47 artiklassa vahvistettuja periaatteita,

⁴² Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1215/2012 tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla (uudelleenlaadittu), EUVL L 351, 20.12.2012, s. 1.

⁴³ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 2006/2004, annettu 27 päivänä lokakuuta 2004, kuluttajansuojalainsäädännön täytäntöönpanosta vastaavien kansallisten viranomaisten yhteistyöstä, EUVL L 165, 18.6.2013, s. 1.

⁴⁴ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/22/EY, annettu 23 päivänä huhtikuuta 2009, kuluttajien etujen suojaamista tarkoittavista kieltoanteista, EUVL L 110, 1.5.2009, s. 30.

⁴⁵ EUVL C 369, 17.12.2011, s. 14.

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Kohde ja soveltamisala

1. Tällä direktiivillä säädetään tiettyjä vaatimuksia, jotka koskevat myyjän ja kuluttajan välillä tehtäviä etämyyntisopimuksia ja erityisesti tavaroiden sopimuksenmukaisuutta koskevia sääntöjä, oikeussuojakeinoja siinä tapauksessa, että tavara on sopimuksenvastaista, ja näiden oikeussuojakeinojen käyttöä koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä.
2. Tätä direktiiviä ei sovelleta palvelujen tarjoamista koskeviin etäsopimuksiin. Jos jokin sopimus koskee sekä tavaran myyntiä että palvelujen tarjoamista, tätä direktiiviä sovelletaan ainoastaan tavaran myyntiä koskevaan sopimuksen osaan.
3. Tätä direktiiviä ei sovelleta sellaiseen pysyvään välineeseen, johon digitaalinen sisältö on tallennettu, silloin kun tätä välinettä on käytetty ainoastaan siirtovälineenä digitaalisen sisällön toimittamiseksi kuluttajalle.
4. Tämä direktiivi ei vaikuta kansalliseen yleiseen sopimusoikeuteen, kuten sopimuksen tekemistä, pätevyyttä tai vaikutuksia koskeviin sääntöihin, sopimuksen purkamisesta aiheutuvat seuraukset mukaan lukien, ellei tällaisia näkökohtia säännellä tällä direktiivillä.

2 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- (a) 'myyntisopimuksella' sopimusta, jonka mukaisesti myyjä luovuttaa tai sitoutuu luovuttamaan kuluttajalle tavaran omistusoikeuden, mukaan lukien valmistettävien tai tuotettävien tavaroiden omistusoikeuden, ja kuluttaja maksaa tai sitoutuu maksamaan tavaran hinnan.
- (b) 'kuluttajalla' luonnollista henkilöä, joka tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvia sopimuksia tehdessään toimii tarkoituksessa, joka ei kuulu hänen elinkeino- tai ammattitoimintaansa;
- (c) 'myyjällä' luonnollista henkilöä tai joko yksityisessä tai julkisessa omistuksessa olevaa oikeushenkilöä, joka tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvia sopimuksia tehdessään toimii tarkoituksessa, joka kuuluu hänen elinkeino- tai ammattitoimintaansa, sekä myyjän nimissä tai puolesta toimivaa henkilöä;
- (d) 'tavarella' irtainta esinettä, lukuun ottamatta seuraavia:
 - a) tavaraa, joka myydään pakkohuutokaupalla tai muuten lain nojalla;
 - b) vettä, kaasua ja sähköä, paitsi jos niitä pidetään kaupan tiettyinä tilavuutena tai määrättyinä määrinä.
- (e) 'etäsopimuksella' myyntisopimusta, joka tehdään etämyyntiä varten luodussa järjestelmässä ilman, että myyjä ja kuluttaja ovat samanaikaisesti fyysisesti läsnä, ja käyttäen pelkästään yhtä tai useampaa etäviestintä, kuten internetiä, sopimuksen tekemiseen asti, sopimuksen tekemisen ajankohta mukaan lukien;

- (f) 'pysyvällä välineellä' välinettä, jonka avulla kuluttaja tai myyjä voi tallentaa hänelle henkilökohtaisesti osoitettuja tietoja siten, että tiedot ovat saatavilla myöhempää käyttöä varten tietojen käyttötarkoituksen kannalta asianmukaisen ajan, ja joka mahdollistaa tallennettujen tietojen toisinnan muuttumattomina;
- (g) 'kaupallisella takuulla' myyjän tai tuottajan (takuun antajan) kuluttajalle sopimuksenmukaisuutta koskevien lakisääteisten velvoitteiden lisäksi antamaa sitoumusta palauttaa kauppahinta, vaihtaa tai korjata tavara taikka muulla tavoin huoltaa tavaraa, jos se ei vastaa niitä ominaisuuksia tai muita kuin sopimuksenmukaisuuteen liittyviä vaatimuksia, jotka on esitetty takuutodistuksessa tai sopimuksentekohetkellä tai ennen sitä saatavilla olevassa tavaraa koskevassa mainonnassa;
- (h) 'sopimuksella' tahdonilmaisua, jonka on tarkoitus synnyttää velvoitteita tai muita oikeusvaikutuksia;
- (i) 'korjaamisella' tavaran saattamista sopimuksen mukaiseksi, jos tavarassa on virhe;
- (j) ilmauksella 'maksutta' ilman tavaran sopimuksen mukaiseksi saattamisesta aiheutuvia välttämättömiä kuluja, erityisesti lähetyskuluja sekä työ- ja materiaalikustannuksia.

3 artikla

Yhdenmukaistamisen taso

Jäsenvaltiot eivät saa pitää voimassa tai ottaa käyttöön tässä direktiivissä vahvistetuista säännöksistä poikkeavia säännöksiä eivätkä myöskään tiukempia tai sallivampia säännöksiä kuluttajansuojan erilaisen tason varmistamiseksi.

4 artikla

Sopimuksenmukaisuus

1. Myyjän on tarpeen mukaan varmistettava, että tavara on sopimuksen mukaista, eli että
 - (a) se on määrältään, laadultaan ja ominaisuuksiltaan sopimuksen mukaista, mikä edellyttää myös, että jos myyjä esittää kuluttajalle näytteen tai mallin, tavaralla on oltava samat ominaisuudet ja laatu kuin tällä näytteellä tai mallilla;
 - (b) se soveltuu siihen erityiseen tarkoitukseen, johon kuluttaja sitä tarvitsee ja jonka kuluttaja on sopimuksen tekohetkellä saattanut myyjän tietoon ja jonka myyjä on hyväksynyt; ja
 - (c) sen laatu ja ominaisuudet vastaavat niitä ennen sopimuksentekoa annettuja lausumia, jotka ovat erottamaton osa sopimusta.
2. Jotta tavara olisi sopimuksen mukaista, sen on täytettävä myös 5, 6 ja 7 artiklassa säädetyt vaatimukset.
3. Mikä tahansa sopimusehto, jolla suljetaan pois 5 ja 6 artiklan vaikutusten soveltaminen tai poiketaan niistä tai muutetaan niitä kuluttajan vahingoksi, on pätevä vain jos kuluttaja tiesi tästä tavaraa koskevasta erityisehdosta sopimuksen tekoajankohtana ja hyväksyi sen tehdessään sopimuksen.

5 artikla

Tavaran sopimuksenmukaisuutta koskevat vaatimukset

Tavaroiden tulee tarpeen mukaan täyttää seuraavat vaatimukset:

- (a) niiden on sovelluttava kaikkiin tarkoituksiin, joihin vastaavanlaisia tavaroita yleensä käytetään;
- (b) niiden mukana on toimitettava sellaiset lisätarvikkeet, asennusohjeet tai muut ohjeet, jotka ostaja voi odottaa saavansa; ja
- (c) niiden laadun ja ominaisuuksien on oltava sellaisia kuin vastaavanlaisilla tavaroilla yleensä ja joita kuluttaja voi odottaa ottaen huomioon tavaroiden luonteen sekä julkisen lausuman, jonka myyjä tai muu henkilö on esittänyt liiketoimintaketjun aiemmissa vaiheissa tai joka on esitetty heidän puolestaan, paitsi jos myyjä osoittaa, että
 - i) hän ei tiennyt eikä hänen voida kohtuudella olettaa tienneen kyseisestä lausumasta;
 - ii) kyseinen lausuma oli oikaistu sopimuksentekohetkeen mennessä; tai
 - iii) kyseinen lausuma ei ole voinut vaikuttaa päätökseen ostaa tavaroita.

6 artikla

Virheellinen asennus

Silloin kun tavara on asennettu virheellisesti, virheellisestä asennuksesta johtuva sopimuksenvastaisuus rinnastetaan tavaran sopimuksenvastaisuuteen, jos

- (a) asennuksesta tai sen valvonnasta vastaa myyjä; tai
- (b) kuluttaja on asentanut tavaran, joka on tarkoitettu kuluttajan asennettavaksi, ja virheellinen asennus johtuu asennusohjeiden puutteellisuudesta.

7 artikla

Kolmannen oikeudet

Ajankohtana, jolloin sopimuksenmukaisuus määritetään 8 artiklan mukaisesti, tavaraan ei saa kohdistua mitään kolmannen oikeuksia, esimerkiksi immateriaalioikeuksiin perustuvia oikeuksia, niin että tavaraa voidaan käyttää sopimuksen mukaisesti.

8 artikla

Sopimuksenmukaisuuden määrittämisaikajankohta

1. Myyjä on vastuussa virheistä, jotka ovat olemassa silloin kun
 - (a) kuluttaja tai kuluttajan osoittama kolmas osapuoli, joka ei ole rahdinkuljettaja, on saanut tavaran fyysisesti hallintaansa; tai
 - (b) tavara luovutetaan kuluttajan valitsemalle rahdinkuljettajalle, jos myyjä ei ole ehdottanut kyseistä rahdinkuljettajaa tai myyjä ei ole ehdottanut kuljetusta lainkaan.

2. Jos tavaran asentamisesta tai sen valvonnasta vastasi myyjä, kuluttajan katsotaan saaneen tavaran fyysisesti hallintaansa, kun asennus on saatettu loppuun. Jos tavara on tarkoitettu kuluttajan asennettavaksi, kuluttajan katsotaan saaneen tavaran fyysisesti hallintaansa, kun kuluttajalla on ollut kohtuullisesti aikaa asentamiseen mutta joka tapauksessa viimeistään 30 päivän kuluttua 1 kohdassa tarkoitettua ajankohdasta.
3. Jos tavarassa ilmenee virhe kahden vuoden kuluessa 1 ja 2 kohdassa tarkoitettua ajankohdasta, virheen katsotaan olleen olemassa 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuna ajankohtana, paitsi jos tämä on ristiriidassa tavaran tai virheen luonteen kanssa.

9 artikla

Kuluttajan oikeussuojakeinot tavaran ollessa virheellinen

1. Jos tavara on virheellistä, kuluttajalla on oltava oikeus siihen, että myyjä saattaa maksutta tavaran sopimuksen mukaiseksi korjaamalla tai vaihtamalla sen 11 artiklan mukaisesti.
2. Korjaaminen tai vaihtaminen on tehtävä kohtuullisen ajan kuluessa ja aiheuttamatta kuluttajalle merkittävää haittaa, ottaen huomioon tavaran luonne ja se tarkoitus, jota varten kuluttaja hankki tavaran.
3. Kuluttajalla on oltava oikeus oikeasuhteiseen hinnanalennukseen 12 artiklan mukaisesti tai sopimuksen purkamiseen 13 artiklan mukaisesti, jos
 - (a) korjaaminen tai vaihtaminen on mahdotonta tai lainvastaista;
 - (b) jos myyjä ei ole toteuttanut korjausta tai vaihtoa kohtuullisen ajan kuluessa;
 - (c) korjaaminen tai vaihtaminen aiheuttaisi kuluttajalle merkittävää haittaa; tai
 - (d) myyjä on ilmoittanut tai olosuhteista käy yhtä selkeästi ilmi, että myyjä ei aio saattaa tavaraa sopimuksen mukaiseksi kohtuullisen ajan kuluessa.
4. Kuluttajalla on oltava oikeus pidättäytyä suorittamasta kauppahinnasta vielä maksamatta olevaa osaa, kunnes myyjä on saattanut tavaran sopimuksen mukaiseksi.
5. Kuluttajalla ei ole oikeutta oikeussuojakeinoon, jos hän on edistänyt virheen tai sen vaikutusten muodostumista.

10 artikla

Tavaran vaihtaminen

1. Jos myyjä oikaisee virheen vaihtamalla tavaran, myyjän on otettava vaihdettu tavara takaisin omalla kustannuksellaan, paitsi jos osapuolet ovat sopineet toisin sen jälkeen kun kuluttaja ilmoitti virheestä myyjälle.
2. Jos kuluttaja oli asentanut tavaran sen luonteen ja käyttötarkoituksen mukaisesti ennen kuin virhe ilmeni, velvollisuus ottaa vaihdettu tavara takaisin käsittää myös virheellisen tavaran poistamisen ja vaihtotavaran asentamisen tai siitä aiheutuvien kustannusten korvaamisen.
3. Kuluttajalla ei ole velvollisuutta maksaa vaihdetun tavaran käytöstä vaihtamista edeltävältä ajalta.

11 artikla

Kuluttajan oikeus valita joko korjaaminen tai vaihtaminen

Kuluttaja voi valita joko tavaran korjaamisen tai vaihtamisen, paitsi jos valittu vaihtoehto olisi mahdoton tai lainvastainen tai aiheuttaisi toiseen vaihtoehtoon verrattuna myyjälle kohtuuttomia kustannuksia, kun otetaan huomioon kaikki asiaan liittyvät olosuhteet, kuten

- (a) tavaran arvo, jos se olisi sopimuksen mukainen;
- (b) virheen merkittävyys;
- (c) voitaisiinko vaihtoehtoinen oikeussuojakeino toteuttaa aiheuttamatta kuluttajalle merkittävää haittaa.

12 artikla

Hinnanalennus

Hinnanalennuksen on oltava suhteessa yhtä suuri kuin kuluttajan vastaanottaman tavaran arvon aleneminen verrattuna tavaran arvoon siinä tapauksessa, että se olisi ollut sopimuksen mukainen.

13 artikla

Kuluttajan oikeus purkaa sopimus

1. Kuluttajan on käytettävä oikeuttaan purkaa sopimus ilmoittamalla siitä myyjälle millä tahansa tavalla.
2. Jos virhe koskee vain osaa sopimuksen mukaisesti toimitetusta tavarasta ja on olemassa perusteet sopimuksen purkamiseen 9 artiklan nojalla, kuluttaja voi purkaa sopimuksen vain näiden tavaroiden sekä minkä tahansa muiden tavaroiden osalta, jotka kuluttaja on hankkinut virheellisten tavaroiden lisätarvikkeena.
3. Silloin kun kuluttaja purkaa sopimuksen kokonaan tai 2 kohdan mukaisesti vain tiettyjen sopimuksen mukaisesti toimitettujen tavaroiden osalta,
 - (a) myyjän on palautettava kuluttajalle tämän maksama kauppahinta kuluineen ilman aiheutonta viivytystä ja joka tapauksessa viimeistään 14 päivän kuluttua purkamisilmoituksen vastaanottamisesta;
 - (b) kuluttajan on palautettava tavara myyjälle tämän kustannuksella ilman aiheutonta viivytystä ja joka tapauksessa viimeistään 14 päivän kuluttua purkamisilmoituksen lähettämisestä;
 - (c) jos tavaraa ei voida palauttaa siksi, että se on tuhoutunut tai kadonnut, kuluttajan on maksettava myyjälle se rahallinen arvo, joka virheellisellä tavaralla olisi ollut silloin kun se olisi pitänyt palauttaa, jos tavara ei olisi tuhoutunut tai kadonnut, vaan kuluttaja olisi säilyttänyt sen tuohon päivään asti, paitsi jos tuhoutuminen tai katoaminen johtuu tavaran virheestä; ja
 - (d) kuluttajan on maksettava tavaran arvon alenemisesta vain siltä osin kuin se ylittää normaalista käytöstä johtuvan arvon alenemisen. Arvon alenemisesta johtuvan maksun suuruus ei saa ylittää tavarasta maksettua hintaa.

14 artikla

Määräajat

Kuluttajalla on oltava oikeus virheestä johtuvaan oikeussuojakeinoon, jos virhe ilmenee kahden vuoden kuluessa sopimuksenmukaisuuden määrittämisaikajankohdasta. Jos 9 artiklassa säädettyihin oikeuksiin sovelletaan kansallisen lainsäädännön nojalla vanhentumisaikaa, tämän ajan on oltava vähintään kaksi vuotta sopimuksenmukaisuuden määrittämisaikajankohdasta.

15 artikla

Kaupalliset takuut

1. Kaupallisen takuun on sidottava takuun antajaa niiden ehtojen mukaisesti, jotka on esitetty
 - (a) myyjän niissä ennen sopimuksentekoa toimittamissa tiedoissa, mukaan lukien ennen sopimuksentekoa annetut lausumat, jotka ovat erottamaton osa sopimusta;
 - (b) mainonnassa, joka on saatavilla sopimuksentekohetkellä tai ennen sitä; ja
 - (c) takuutodistuksessa.

Jos takuutodistus on kuluttajan kannalta vähemmän suotuisa kuin myyjän ennen sopimuksentekoa toimittamissa tiedoissa tai mainonnassa esitetyt ehdot, kaupallisen takuun on oltava sitova niiden ehtojen mukaisesti, jotka kaupallisesta takuusta on annettu ennen sopimuksentekoa esitetyissä tiedoissa tai mainonnassa.

2. Takuutodistus on asetettava saataville pysyvällä välineellä ja laadittava selkeällä ja ymmärrettävällä kielellä. Siinä on esitettävä seuraavat seikat:
 - (a) selkeä ilmoitus tämän direktiivin mukaisista kuluttajan oikeuksista ja siitä, että kaupallinen takuu ei vaikuta näihin oikeuksiin; ja
 - (b) kaupallisen takuun ehdot, jotka ovat kuluttajan lakisääteisiä oikeuksia paremmat, tiedot kaupallisen takuun kestosta, siirrettävyydestä, maantieteellisestä soveltamisalasta ja mahdollisista maksuista, joita kuluttajalle voi aiheutua kaupallisen takuun käytöstä, takuun antajan nimi ja osoite ja sen henkilön nimi ja osoite, jolle vaatimukset on esitettävä, jos tämä on eri henkilö kuin takuun antaja, sekä menettely, jonka mukaisesti vaatimukset on esitettävä.
3. Edellä olevan 2 kohdan säännösten noudattamatta jättäminen ei vaikuta kaupallisen takuun sitovuuteen takuun antajan kannalta.
4. Jäsenvaltiot voivat antaa myös muita kaupallisia takuita koskevia sääntöjä, kunhan ne eivät heikennä tässä artiklassa vahvistetun suojan tasoa.

16 artikla

Takautumisoikeus

Silloin kun myyjä on vastuussa kuluttajalle virheestä, joka johtuu toisen henkilön liiketoimintaketjun aikaisemmassa vaiheessa toteuttamasta toimesta tai laiminlyönnistä, myyjällä on oltava oikeus vaatia oikaisua vastuussa olevalta sopimusketjun osapuolelta. Siitä, keneltä myyjä voi vaatia oikaisua, sekä tähän liittyvistä toimista ja edellytyksistä säädetään kansallisessa lainsäädännössä.

17 artikla

Täytäntöönpanon valvonta

1. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että tämän direktiivin noudattamisen varmistamiseksi on olemassa riittävät ja tehokkaat keinot.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuja keinoja voivat olla säännökset, joiden nojalla yhdellä tai useammalla seuraavista kansallisessa lainsäädännössä määritellyistä elimistä on mahdollisuus viedä asia kansallisen lainsäädännön mukaisesti tuomioistuimen tai toimivaltaisen hallinnollisen viranomaisen käsiteltäväksi sen varmistamiseksi, että tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annettu kansallisia säännöksiä noudatetaan:
 - a) julkiset elimet tai niiden edustajat;
 - b) kuluttajajärjestöt, joilla on oikeutettu intressi suojella kuluttajia;
 - c) elinkeinoelämän järjestöt, joilla on oikeutettu intressi toimia asiassa.

18 artikla

Pakottavuus

Sopimusehdot, joilla kuluttajan vahingoksi suljetaan pois tämän direktiivin täytäntöönpanoa varten annettujen kansallisten toimenpiteiden soveltaminen, poiketaan niistä tai muutetaan niiden vaikutuksia ennen kuin kuluttaja on ilmoittanut tavarán virheestä myyjälle, eivät sido kuluttajaa, paitsi jos sopimuspuolet sulkevat pois 5 ja 6 artiklan vaatimusten vaikutukset, poikkeavat niistä tai muuttavat niitä 4 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

19 artikla

Direktiivin 1999/44/EY, asetuksen (EY) N:o 2006/2004 ja direktiivin 2009/22/EY muuttaminen

1. Muutetaan direktiivin 1999/44/EY 1 artikla seuraavasti:

- a) korvataan 1 kohta seuraavasti:

”1. Jotta voidaan taata kuluttajien yhdenmukainen vähimmäissuoja sisämarkkinoilla, tämän direktiivin tavoitteena on lähentää jäsenvaltioiden lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, jotka koskevat tiettyjä kulutustavaroiden kauppaa ja takuita koskevia seikkoja.”;

- b) muutetaan 2 kohta seuraavasti:

- i) korvataan f alakohta seuraavasti:

”f) ’korjaamisella’ tavarán saattamista kauppasopimuksen mukaiseksi, jos tavarassa on virhe;”;

- ii) lisätään alakohta seuraavasti:

”g) ’etäsopimuksella’ myyntisopimusta, joka tehdään etämyyntiä varten luodussa järjestelmässä ilman, että myyjä ja kuluttaja ovat samanaikaisesti fyysisesti läsnä, ja käyttäen pelkästään yhtä tai useampaa etäviestintä, kuten internetiä, sopimuksen tekemiseen asti, sopimuksen tekemisen ajankohta mukaan lukien.”

2. Lisätään asetuksen (EY) N:o 2006/2004 liitteeseen kohta seuraavasti:

”22. Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) N/XXX, annettu XX.XX.201X, tietyistä tavaroiden verkkokauppaa ja muuta etämyyntiä koskeviin sopimuksiin liittyvistä seikoista (EUVL ...)”.

3. Lisätään direktiivin 2009/22/EY liitteeseen I kohta seuraavasti:

”16. Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) N/XXX, annettu XX.XX.201X, tietyistä tavaroiden verkkokauppaa ja muuta etämyyntiä koskeviin sopimuksiin liittyvistä seikoista (EUVL ...)”.

20 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään [*kahden vuoden kuluttua tämän direktiivin voimaantulosta*].
2. Näissä jäsenvaltioiden antamissa säännöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.
3. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

21 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

22 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä

Euroopan parlamentin puolesta
Puhemies

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja